

TÁRHÁZ

VI. évfolyam 1. szám – 2008. nyár

Téma:
A MISSZIÓS GYÜLEKEZET

A tartalomból:

Robert W. Houlihan	Jelek és csodák a misszióban	1
John V. York	Missziós teológia	4
Cary és Faye Tidwell	Misszionáriusok: a változás hatékony eszközei	11
	Misszió és Pünkösöd — interjú Thomas E. Traskkel	14
William P. Farley	Hűséges Charles Simeon	16
Craig Brian Larson	A prédikációsorozat hat „feszítővása”	21
Thomas H. Lindberg	Szent Szellem — a munkálkodó Isten	25

A SZERKESZTŐ ASZTALÁRÓL

Rengeteg könyvet és újságcikket írtak, igehirdetést és különféle megbeszélést tartottak már a misszió és a gyülekezet kapcsolatáról. Az Assemblies of God felszentelt misszionáriusaként, az elmúlt tizenhárom év során személyes érdeklődési körömmé vált a téma figyelemmel kísérése.

Érdekes volt látnom, hogy számos keresztyén csoportosulás úgy tekint erre, mintha a részvétel opcionális lenne... Amikor Máté evangéliumában a Nagy misszióparancsot olvasom, nem úgy tűnik, mintha nekünk kellene eldönteniünk, részt kívánunk-e venni benne vagy sem; a részvétel kötelességünk és felelősségünk. Gyülekezeti vezetőként meg kell szívlelnünk e figyelmeztetést, és meg kell osztanunk a feladatot azokkal, akiket vezetünk. Hadd bátorítsam a kedves Olvasót, hogy egy mappa vagy szolgálati ág helyett gyülekezetében a „misszió” inkább gondolkodásmód, szolgálati megközelítés legyen. Ha szívügyünk az elveszettek, szívügyünk a misszió is. Hát Jézus maga nem így élte földi életét? Az is előfordulhat, hogy néhány helyen ez egyet jelent a gyülekezeti életvitel átalakításával. Azért imádkozom, hogy az Úr adjon friss kinyilatkoztatást a gyülekezetteddel, szolgálattal és városoddal kapcsolatos szándékáról.

Szeretném egyben megragadni az alkalmat, és kifejezni legőszintébb köszönetünket, hogy az elmúlt tizenegy éven át feleségemmel együtt Magyarországon szolgálhattam. Sok gyülekezetben volt szívélyes fogadtatásban részünk, osztozunk az Isten jelenlétében együtt átélt megtapasztalásokban. Mindig is különleges módon fogunk emlékezni rátok! A közelmúltban átköltöztünk a görög fővárosba, Athénba, ahol az International Christian Fellowship gyülekezetet vezetjük. Előre is megköszönjük értünk és új szolgálati területünkért mondott imáitokat!

Szeretettel szolgatársaitok:

*Rick és Lori Wislocky
misszionáriusok*

T Á R H Á Z

LE07HU2427

Évente háromszor megjelenő teológiai magazin az EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD, USA gondozásában.

A Tárház az amerikai Assemblies of God pümkösi felekezet által gondozott Enrichment Journal rövidített változata. Időszerű teológiai/bibliai témákat fejtegető cikkeivel a Tárház a magyar ajkú vezetők, lelkipásztorok, szolgálattevők szükségleteit kívánja betölteni. A cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre.

1143 Budapest, Gizella u. 37.

Szerkesztőbizottság: Pataky Albert (EPK); Bill L. Williams (LIFE Publishers képviselőjében); Paul Gracza (Assemblies of God képviselőjében)

© 2008 Assemblies of God, USA

Magyar kiadás © Assemblies of God, Evangéliumi Pümkösi Közösség • ISSN 1785-5462

Magyar szöveg: Gulyás Melinda, Makovei Róbert

Ha másképp nem jelöltük, a bibliai idézetek a Magyar Bibliatársulat protestáns bibliafordításából (1993) származnak.

Robert W. Houlihan

JELEK ÉS CSODÁK A MISSZIÓBAN

Az evangélium mindig jelekkel és csodákkal hódított teret. Amikor Jézus kihirdette, hogy elérkezett Isten Királysága, csodákat tett, hogy bemutassa Isten erejét és sátán fölötti győzelmét. Amikor Péter pünkösd napján a jeruzsálemi tömegnek prédikált, olyan férfiként mutatta be Jézust, „akit az Isten igazolt elöttek erőkkkel, csodákkal és jelekkel” (Cselekedetek 2:22). A tanítványok példaképként tekintettek Jézusra, és nyomdokaiba léptek a jelekkel és csodákkal kísért szolgálat terén.

ÚJSZÖVETSÉGI MINTA

A tanítványok a feltámadás, a Szent Szellembe való bemeztés és csodák sorozata után kapták a nagy misszióparancsot. Máté lejegyezte, hogy Jézusnak adatott minden erő és hatalom mennyen és földön. Márk kijelentette, hogy „azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: [...] ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak”, s megmenekülnek a veszélyekből és a betegségekből (lásd Máté 17:17–18). Lukács azt hangsúlyozta, hogy az apostolok „nagy erővel tettek bizonytságot az

Úr Jézus feltámadásáról” (Cselekedetek 4:33). János ez szavakkal húzta alá, hogy Jézus csodatételekben gazdag szolgálatával példát adott tanítványai elé: „Ahogyan engem küldött az Atya, én is elküldelek titeket” (János 20:21). Mindazok, akiket az elveszettek megmentésére küldött, hasonló erőt és hatalmat kaptak, hogy jeleket és csodákat tegyenek Jézus nevében.

Márk evangéliuma bemutatja, hogyan került összeütközésbe Isten királysága sátán birodalmával. Az első fejezetben a szerző mintegy „előkészítette a terepet” a jelekhez és csodákhoz. Amikor Isten kihirdette szeretett Fia eljövételét, sátán megpróbálta megrengetni Jézus hatalmát, ezért kísértésekkel támadta. Jézus a pusztában aratott győzelem után hirdetni kezdte: „Elközelített már az Isten országa: térjete meg és higgyetek az evangéliumban” (Márk 1:15).

Jézus ellentámadást indított sátán birodalma ellen, amikor a kapernaumi zsinagógában kiűzte a tisztátalan szellemet egy emberből (lásd Márk 1:24–26). Ennek köszönhetően a Jézusról szóló örömmel Galilea egész tartományában elterjedt, s amint az evangélium új területekre is eljutott, a hirdetett Igét mindig jelek és csodák kísérték.

Jézus ezzel a felszólítással küldte misszióba a hetvenkét tanítványt: „Gyógyítsátok az ott lévő betegeket, és mondjátok nekik: Elközelített az Isten országa.” (Lukács 10:9) A tanítványok „örömmel” tértek vissza, és örömmel jelentették: „Uram, még az ördögök is engedelmessékednek nekünk a te nevedre!” (17. vers). Jézus a következő szavaival azt húzta alá, hogy a jelek és csodák mindig szerves részét képezik a misszióknak: „Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok [melyek talán sátánt és démonait jelképezik], és az ellenség minden erején” (19. vers).

A nagy misszióparancs kihirdetése után az apostolok ugyanazt a szolgálatot folytatták, amelyet Jézus is végzett a földön. A feltámadást követően, az Apostolok cselekedetei mintegy 35 éves időszakot felölelő könyvében több mint 80 olyan eset került feljegyzésre, amikor csoda történt akár az apostolokon, akár más tanítványokon keresztül.

A misszióval kapcsolatos egyik alapigazság, hogy Isten királysága egy-egy új kulturális csoportokhoz mindig jelek és csodák kíséretében érkezett és érkezik el.

Miközben az elveszetteknek evangélium hirdettetik, csodák támasztják alá, hogy sátán birodalmába egy annál sokkal nagyobb Királyság tört be. Amikor Fülöp Samáriában hirdette Krisztust, az emberek a csodák látán kezdtek figyelni arra, amit Fülöp mondott (lásd Cselekedetek 8:6–7).

A fiatal egyház legádázabb üldözőjét mennyi fény vakította meg. Még a Saul kíséretéhez tartozó férfiak is megnémultak, amikor csodálatos módon hangot hallottak a mennyből, noha senkit sem láttak. Miután az Úrnak sikerült meggyőznie egy Anániás nevű laikus hívőt, hogy őt akarja eszközként használni, Pál végre visszanyerte látását (lásd Cselekedetek 9:1–19).

A tanítványok közül valószínűleg Péter hajlott leginkább a „szektás” gondolkodásmódra. Háromszor kellett szólni hozzá az Úr hangjának, mire megértette és elfogadta az evangélium alapvetően kultúraközi jellegét. Péter csak e csodás látomást követően volt képes feladni álláspontját, miszerint az evangélium kizárólag a zsidóknak adatott. Amikor ő és a vele lévők látták, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szent Szellem ajándéka, és ők is nyelveken szólnak, megértették, hogy az evangéliumnak a zsidóság berkein kívülre is el kell jutnia (lásd Cselekedetek 10:9–48).

Isten Fülöpön keresztül is csodákat tett, és így terjedt el az evangélium Samáriában, majd később az afrikai kontinensen is. A megvakult Pál gyógyulásának köszönhetően egészen Európáig jutott el az Isten királyságáról szóló igazság, a római katona házában esett jelek és csodák pedig a zsidók által leginkább gyűlölt csoportokhoz is elvitték az evangéliumot. Amikor tehát az evangélium első ízben hirdettetik valahol, a hirdetett ígét jelek és csodák kísérik.

MODERN KORI MINTA

Az evangélium terjedése és a jelek és csodák közti kapcsolatot alátámasztó újszövetségi minta napjainkban is működik. Ahol Isten királysága hirdettetik, csodák demonstrálják Isten erejét és az Új Uralkodó eljövételét.

VIETNÁM

Vietnámban például őrizetbe vettek egy fiatalembert kábítószer-kereskedelmért. Az illető a börtönben

találkozott az Assemblies of God amerikai felekezet két pásztorával, akik az Úrhoz vezették. A pásztorokat két évvel később kiengedték, majd egy hónap elteltével az ifjú keresztyén is kiszabadult és bibliaiskolába kezdett járni. Az első szemeszter után hazatért, és az addig még el nem ért „fehér tai” törzsnek kezdte hirdetni az evangéliumot. Egy hónap leforgása alatt öt falu 753 lakója válaszolt az örömhír hívására. Isten királysága tehát a „fehér tai” néphez is elérkezett.

MONGÓLIA

Külső-Mongólia kétezer éven át teljesen el volt zárva az evangéliumtól. Lakosai büszkék Dzsingisz kántól kapott ősi örökségükre. Az ottani nomád népek nemezsátorban élnek a Góbi sivatagtól északra fekvő síkságon. Amikor rés támadt az addig zárt ajtón, és már látszott, hogy az ajtó ki fog tárulni, elindultak az Assemblies of God misszionáriusai, hogy feltérképezzék a lehetőségeket. Mongol nyelvű Biblia egyáltalán nem, és keresztyén irodalom is csak igen kis mennyiségben állt rendelkezésükre, mégis evangélizációt rendeztek a fővárosban, Ulánbátorban. Első este meggyógyult egy süket férfi, és Isten ereje sokakat megérintett. Három nap alatt ötszázan jutottak hitre. Az utolsó estén egy megszállott szerzetes próbálta megakadályozni az embereket abban, hogy az Úrhoz térjenek, ám Isten ereje nyolcszáz mongol szemé látára kötözte meg a sátán hatalmát. A démoni erők miatt szüntelenül rettegő emberek tanúi lehettek egy még nagyobb erő működésének. Isten királysága megérkezett tehát Mongóliába.

Miután a szerzetest kiűzték az összejövetelről, az emberek előrerohantak, eldobták buddhista imalapjaikat, amulettjeiket és imafüzéreiket. A jelek és a csodák megerősítették a Jézus követésére buzdító felhívást.

MIANMAR

Mianmarban (Burmában) mintegy 135 népcsoport él, sokuk a világtól elzárt területeken, elszigetelten, ezért még nem hallhatták az evangéliumot. Néhány évvel ezelőttig közéjük tartoztak az arakánok is.

Egy buddhista szerzetes rövidhullámú rádióadón keresztül hallotta meg az örömhírt. Érdekelni kezdte ez a Jézus nevű isten, így a fővárosba, Rangunba indult a kólostorból. Ott felkereste a rádióban hallott Myo Chit nevű prédikátort, megtért és feladta Buddhába vetett bizalmát. Már friss keresztyénként beiratkozott egy bibliaiskolába, néhány hónap elteltével pedig hazatért, szívében

a vággyal, hogy Krisztusról beszéljen az arakánoknak. Egykori szerzetestársai azonban megakadályozták az embereket abban, hogy meghallgassák az új istent népszerűsítő beszédet. Az ifjú keresztyén magára maradt szülővárosában, de rendíthetetlenül olvasta Isten Igéjét.

Abban az időben szárazság köszöntött be a tartományban. A buddhista szerzetesből lett keresztyén hívó Illés és Baál prófétáinak történetéhez ért a Bibliában. Illés erejük összemérésére invitálta Baál prófétáit, mondván, hogy az igazi isten tüzet és esőt fog küldeni.

A magányos keresztyén a Biblia alapján maga is hasonló kihívást intézett a szerzetesek felé. A farmerek örömmel vették a hírt, hiszen nagy szükségük volt az esőre. A buddhista szerzetesek imádkoztak isteneikhez, ám semmi nem történt. Egy árva felhő sem volt az égen. Amikor azonban az evangélista Istenéhez kiáltott, hogy mutassa meg magát jelekkel és csodákkal, az Úr esőt küldött arra a vidékre. Az emberek nagyon örültek, de a szerzetesek azt állították, hogy pusztavéltelenről van csupán szó. Az evangélista ekkor sem csüggedt. Így szólt, miután elállt az eső:

— Próbáljuk meg ismét, ki az igazi isten: Buddha vagy Jézus.

A szerzetesek elimádkozták az imáikat, ám mindhiába, amikor azonban az evangélista másodszor is esőt kért, Isten másodszor is esőt küldött. Könnyen érthető, miért van ma már több gyülekezet is az arakán népcsoport körében. Isten olyan isten, aki esővel válaszol.

Bárhol hirdessék tehát az evangéliumot, az Igét jelek és csodák kísérik. Jézus mennybemenetelét követően a tanítványok „elmentek, hirdették az ígét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az ígehirdetést a nyomában járó jelekkel” (Márk 16:20). Ez napjaink misszionáriusaival ugyanígy megtörténhet, hiszen a mi Istenünk sohasem változik.

Robert W. Houlihan
(Springfield, Missouri)
az Assemblies of God
amerikai pünkösdi felekezet
Külmissziós Osztályának
Csendes-óceáni Ázsia
Térségéért felelős vezetője.

Missziós

John V. York

A missziós teológia Istennek a történelemre vonatkozó, kinyilatkoztatott tervével kezdődik (Isten missziója¹), és a bibliai teológia diakronikus módszere segítségével, az isteni szándék legfontosabb megnyilatkozásait vizsgálva követhető nyomon.² Ebben a cikkben Isten missziója alatt a nemzetek Jézus Krisztusban történő megáldását értjük. Isten maga jelent meg szövetséges népe között, hogy véghezvigye ezt a küldetést. A szövetséges nép az Ige szerint egy Isten uralma alatt álló királyság, amely arra hivatott, hogy áldásul szolgáljon a nemzetek számára. A missziós teológia alapját Isten missziója képezi.

TEOLÓGIA

Az Istentől Izráel nemzetének adott ígérek egy része kétségkívül még beteljesedésre vár, ám a jelen tanulmány nem tér ki ezek vizsgálatára. A cikk közép-pontjában Istennek az a missziója áll, amely minden nép felé irányul — beleértve Izráelt is —, és amelyet napjainkban fog véghezvinni az Úr a Gyülekezeten keresztül.

A következőkben Mózes öt könyvével kezdődően, a történelmi könyveken, a költészeti és prófétai íráson, majd az evangéliumokon, a Cselekedetek könyvében, a páli és egyéb újszövetségi leveleken át, egészen a Jelenések könyvével bezárólag fogjuk áttekinteni Isten misszióját.

A MISSZIÓ SZÜLETÉSE

Az 1 Mózés 1:27-ben így olvassuk: „Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket.” Ez a vers két fontos igazságot jelent ki, melyeket a missziós teológia alapjának is tekinthetünk.

- Minden faj, nemzet, nyelv és dialektus, nők és férfiak egyaránt, Isten megmentő szeretetének a tárgyát képezik. Az emberiség bukása ellenére (1 Mózés 3) senki sem lehet annyira bűnös, hogy Isten ne tudná megmenteni, amennyiben megtér, és nincs a világon olyan hely, ahová Isten szeretete el ne érne. Bármelyik megtérő törzs vagy népcsoport bekapcsolódhat Isten missziójába, melynek célja a nemzetek megmentése.
- Az a tény, hogy az ember Isten képmására teremtett, azt sugallja, hogy afféle helyettes kormányzóként avagy nagykövetként az Isteni hatalom képviselője lehet Isten királyságában. Ez történt például az 1 Mózés 2:19–20-ban, amikor Ádám nevet adott az állatoknak.³ Hasonlóképpen Noé is Isten képviselőjében építette meg a bárkát. Nincs tehát semmi meglepő Isten Ábrahámnak adott ígéretében, melyben több ízben is leszögezte, hogy „általad nyer áldást a föld minden nemzetsége” (1 Mózés 12:3; vö. 18:18; 22:18). Az ember tehát „Isten képmása”; ilyen alapon adott hatalmat Krisztus is tanítványainak a világmisszióra; ilyen alapon kaptak a hívek a Cselekedetek könyvében újra meg újra erőt a bizonyágtételhez; és Pál is ilyen alapon merete később kihirdetni: „Krisztusért járva tehát követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!” (2 Korinthus 5:20) Minden hívőnek vágyakoznia kell hát annak a szellemi erőnek az elnyerésére, amelyet Isten akar adni misz-

szioja elvégzéséhez (lásd Joel 2:28–29; Cselekedetek 1:8; 2:16–18; 1 Korinthus 12:31; 14:1, 39).

Isten kihirdette, hogy az asszony magva sátán fején fog taposni (1 Mózés 3:15). Ezt követően a történelem mindvégig arról szólt, hogy miként megy végbe Isten terve és győzi le sátánt az asszony megígért magva. Az Özönvíz bemutatta, hogyan tart ítéletet a Teremtő az egész világ fölött (1 Mózés 6–9), de megjelent a kegyelem is, hiszen Isten örök szövetséget kötött valamennyi élő teremtményével (9:15–16). Az 1 Mózés 9:27-et számos bibliakutató özönvíz utáni ígéretként értelmezi, miszerint Isten jelenléte Sém sátraiban lesz megtapasztalható.⁴ A 10. fejezet nemzetségtáblázatában felsorolt 70 nemzet azért jött létre, mert Isten Babelben ítéletet tartott mindazok felett, akik „nevet akartak szerezni” maguknak (vö. 11:4). A nemzetek elkülönülése után Isten elhívta Ábrahámot, és pedig azzal a különleges céllal, hogy áldást hozzon minden nemzetnek (12:3). Isten maga jelent meg Ábrahámnak látomásban, és Ábrahám e természetfeletti meglátogatás során kapta az ígéretet (15. fejezet). Isten még határozottabban aláhúzta szándékát, amikor „örök szövetséget” kötött Ábrahámval (17:7).

Az 1 Mózés 22:18-ban az „utódod által” kifejezéssel egészült ki az áldás, amit korábban a 12:3 és a 18:18 versekben ígért Isten Ábrahámval. A nemzetek Ábrahám által történő megáldásáról szóló ígéret összekapcsolható az asszony magváról szóló ígérettel. Ez a terv még nagyobb nyomatékot kapott, amikor Isten Ábrahám fiával, Izsákkal is megújította az ígéretet (26:3–4). Majd még később Isten Ábrahám és Izsák Isteneként mutatkozott be Jákobnak, és megígérte neki, hogy az ő magvában nyer áldást a föld minden nemzetsége (28:13–14).

A Sínai-hegyen azután uralkodóként kötött szövetséget Izráellel, és a nép megígérte, hogy Királyként fogja szolgálni (2 Mózés 19–40; 3 Mózés).⁵ A 2 Mózés 19:6 fontos igevers Isten missziója vonatkozásában: „Papok királysága és szent nép lesztek.” Izráel népének a „papok királyságaként” együtt kellett betöltenie küldetését és elvinni a népekhez Isten áldását, hogy az Úr terve fokozatosan kibontakozhasson. Ez történt egybekel mellett a papok szolgálatán, közelebbről az imádságon és Isten szavának hirdetésén keresztül.⁶

A KIRÁLYSÁG A MISSZIÓBAN

Józsue könyvében a Királlyal szövetségben járó nép csodálatos módon meghódította a neki megígért földet. Erre akkor került sor, amikor Királyuknak engedelmess-

kedve — aki jelenlétével garantálta győzelmüket — bátran előre nyomultak.⁷ Minden törzsnek területet osztottak, és azt birtokba kellett venniük (Józsué 13:6; 18:1–10). Isten ezt követően nyugalmat, azaz biztonságos határokat és a külső és belső fenyegetésektől szabadságot adott a népnek. Miután Józsué kétszer is megújította a szövetséget (8:30–35; 24:1–27), eljött az ideje, hogy a szövetséges nép áldásul szolgáljon a népek számára (4:24).

Ám ahelyett, hogy áldássá lettek volna, a Bírák könyve a hanyatlás korszakáról számol be. Az izraeliták nem tudtak megállapodni abban, hogy ki is valójában a Király, s ezért újra meg újra lezajlott a hitehagyás, büntetés, megtérés és helyreállítás ciklusa. Ezek a ciklusok fogják közre a

könyv lehangsúlyosabb történetét, melyben Gedeon így szólt a néphez: „Az Úr uralkodjék rajtatok!” (Bírák 8:23). Szöges ellentétben állt vele ezen a téren Abimelek, aki nem Izráel bírása akart lenni, hanem az Úr királyságának bitorlója (9. fejezet).

Ilyen előzmények után került sor Dávid elhívására. A 2 Sámuel 7:16-ban Isten örök királyságot ígért Dávidnak (vö. 1 Mózes 49:10). Nyilvánvaló, hogy Isten missziója az örök Királyságot is magában foglalja, amelybe minden nép és nemzet bele fog tartozni. A megígért mag vagy utód, aki áldást hoz a nemzeteknek, Dávid vérvonalából származik majd.

ÉLET A KIRÁLYSÁGBAN

Isten missziója a bölcsességirodalomban, azon belül különösen a „Királyság” és „az Úr félelme” témákon keresztül is megjelenik.⁸

A király-zsoltárok az Úr felkent Királyának uralmát ünneplik (pl. Zsoltárok 2; 18; 20; 21; 45; 72; 89; 101; 110; 132; 144). Izráel/Júda királyai nem terjeszthették ki uralmukat az Isten által kijelölt határokon kívülre, ezzel szemben ezek a zsoltárok úgy mutatják be a Messiást, illetve a Dávidnál is nagyobb Királyt, mint akinek dicsőséges uralma a föld összes népére kiterjed. A nemzetek is bekerülnek hát Isten szövetségébe, és valamennyien „Ábrahám Istenének népe” lesznek (Zsoltárok 47:9 [Károli]). A 67. zsoltár bizonyossága szerint a 4 Mózes 6:24–26-ban olvasható Ároni áldásnak az volt

a célja, hogy Isten uralma és a szövetséggel járó áldások minden nemzetre kiterjedjenek.⁹ A 117. zsoltár szerzője minden nemzetet felszólít Jahve (Izráel szövetséges Istenének neve) dicséretére.¹⁰ Isten missziója —

ugyancsak a Zsoltárok szerint — egy olyan napon válsul meg, amelyet kifejezetten erre rendelt az Úr (Zsoltárok 118:22–26). Ez a nap akkor vette kezdetét, amikor az építők által megvetett kő sarokkővé lett (22. vers), és a Király megkoronázásával ér véget: „Áldott, aki az Úr nevében jön!” (26. vers) A megvetés és a koronázás között találjuk az imádságot: „Ó Uram, segíts meg! Ó Uram, adj szerencséd!” (25. vers) A zsoltáros tehát így látta maga előtt Krisztus újszövetségi napjának valamennyi mozzanatát: megvettetését a kereszten, az üdvösség sikeres hirdetését a Gyülekezet korszakában, valamint megkoronázását második eljövetelekor.

A bölcsességirodalom arra is megtanít, hogy az Úrnak félelme (héber: hesed) az áldott, bölcs, igazságos és szeretetteljes élet titka. Isten ezt az életminőséget kínálja fel a nemzeteknek, és ezzel invitálja őket arra, hogy belépjenek szövetségébe.

ÍTÉLET ÉS ÍGÉRET

Isten népe az ószövetség évszázadai során mindvégig lázadott Isten uralma ellen. A nemzeteknek áldást ígérő ábrahámi szövetség nem teljesedhetett be egy olyan népen keresztül, amely fellázadt a mózesi szövetséggel szemben. Isten ilyen körülmények között szólt ismét prófétáin keresztül, hogy vádat emeljen népe ellen a szövetség megszegéséért. A Mikeás 6:1–8 például jogi szaknyelven fogalmazza meg Jahve perét népével szemben.¹¹ A felkent királyok és az emberek is

megszegték a szövetséget, és ezért büntetés várt rájuk. De a nemzetek sem menekülhettek meg az ítélet elől. Bár távol voltak az ígértől, a világmindenség szuverén Ura elleni lázadásban éltek az életüket, s ez büntetést vont maga után.

A próféták az egyetemes ítélet bizonyossága mellett hirdették a Messiás eljövetelét, aki Jahve felkent Szolgájaként teljes engesztelést szerez Izrael és az egész világ bűneiért. Az emberiség jó napok elébe nézett, ám ezt meg kellett előznie a nemzetek ítéletének, megtérésének, s az Úr Szolgája eljövetelének, aki „törvényt hirdet a népeknek” (Ézsaiás 42:1).

A próféták újra meg újra hangsúlyozták, hogy Jahve királyságának helyreállítása után minden nemzet a megváltottak közé fog számláltatni. Ézsaiás olyan hatalmasnak látta az Úr Szolgájának dicsőségét, hogy kevés lett volna, ha csupán Izraelt váltja meg. Az evangélium világossága a pogányok között is felragyog majd, sőt az Úr szabadítása „a föld végső határáig” is eljut (49:6). Ugyancsak Ézsaiás látta úgy Isten házát, mint amely az „imádság háza lesz minden nép számára” (56:7). Jóel arról prófétált, hogy a Szellem min-

9:11–12). Dániel megjövendölte, hogy a Felsőszentjei elfoglalnak egy királyságot, amely minden más királyságot összetör, és örökre birtokolni fogják azt (Dániel 1:44; 7:18). Zakariás kihirdette, hogy sok nemzet csatlakozik majd Izraelhez azon a napon, hogy ők is Isten népévé legyenek, akik között ott lakozik az Úr (Zakariás 2:11).

A KIRÁLY MISSZIÓT HIRDET

Az evangéliumok elsődleges szerepe a Király eljövetelének közhírré tétele. Máté összekapcsolta az Ábrahámnak és Dávidnak adott ígéreteket, amikor Jézust mindkettejük leszármazottjaként mutatta be (Máté 1:1). Isten terve abban a Királyságban teljesedik be, amely a Király személyében van jelen, és mivel a megígért Királyság minden nemzetet befogad, a bölcsek messze Keletről is eljöttek, hogy imádják Őt. Simeon azt hirdette ki, hogy az újszülött Jézus „világossággal [jelent meg] a pogányoknak, és dicsőségül [...] Izraelnek” (Lukács 2:32).

Jézus mind prédikációiban, mind csodáival továbbvitte a Királyság témáját, és nyíltan hirdette, hogy országa nemzetközi birodalomná növi ki magát. A kánaáni asszony lányát démoni megszállottságból szabadította meg (Márk 7:24–30). A pogány százados szolgáját is meggyógyította, és azt mondta, hogy a százados hitéhez foghatót sehol sem talált Izraelben (Máté 8:5–13). Mi több, „sokan jönnek napkeletről és napnyugatról”, miközben a fiak Isten királyságán kívül rekednek (8:11–12). Leghíresebb példázatának — nem meglepő módon — éppen egy samáriai volt a főszereplője. Jézus elmarasztalta a zsidó városokat, ezzel szemben határozottan kijelentette, hogy a pogány városok megtértek volna, ha ugyanilyen lehetőséget kapnak (11:21–24).

Az aratás központi szerepet ját-

szik Jézus példázataiban: a nemzetek felé irányuló missziót helyezi kilátásba. János evangéliuma nagy odafigyeléssel kiválasztott kulcsszavak és -kifejezések köré épül, melyek mind a pogánymisszióra utalnak. Ilyenek például az „ige” (logosz), a „világ” (kozmosz), a „hinni”,

**MIRŐL IS SZÓL TEHÁT VÉGSŐ
SORON A MISSZIÓ? MISSZIÓRÓL
AKKOR BESZÉLHETÜNK, AMIKOR
A GYÜLEKEZET A SZENT SZELLEM
EREJÉVEL FELKENVE, ÖRÖMMEL ÉS
ENGEDELMESEN KIMOZDUL, HOGY
KRISZTUS NAGYKÖVETEKÉNT
VÉGHEZVIGYE AZ ISTEN ÁLTAL
INDÍTOTT MISSZIÓT ÉS ELVIGYE
ISTEN ÁLDÁSÁT A NEMZETEKHEZ.**

den testre egyformán kitöltetik, s hogy aki csak segítségül hívja az Úr nevét, megmenekül (Jóel 2:28–32). Abdiás és Ámósz maguk előtt látták Izrael első számú ellenségét, Edómot, amint egy helyreállított királyságban az Úrnak szolgál (Abdiás 1:21, Ámósz

a „minden ember”, a „valaki”, a „más juh”, a „görögök” vagy az „elküldelek” kifejezések. Jézus egy samáriai aszszonynak fedte fel először nyíltan kilétét, hogy tudniillik ő a Messiás (János 4). Közelgő megfeszítését azzal az ígérettel együtt jelentette be, hogy amikor majd felemeltek a földről, magához vonz „mindeneket” (12:32). Habár a tizenkettőt először kizárólag „Izrael házának elveszett juhaihoz” küldte, ez a korlátozott küldetés természet-szerűleg átmeneti volt csupán, és nem sokkal később felülírta a nagy misszióparancs, ami immár minden nemzetre kiterjedt (Máté 10; 28).¹²

A MISSZIÓ MŰKÖDÉS KÖZBEN

A Cselekedetek könyve előrevetíti a Krisztus által indított misszió várható előretörését „Jeruzsálemben, Júdeában, Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig” (Cselekedetek 1:8). Ezt a témát elevenítették fel a pünkösti események is, amikor az összegyűlt hívek megteltek Szent Szellemmel és dicséretben törtek ki — pogány nyelveken.¹³

Péter először a zsidóknak nyitott kaput, majd a pogányoknak is. A Szent Szellem ezután arra inspirálta a vegyes összetételű (zsidó–pogány) antiókhiai gyülekezetet, hogy küldjenek ki misszionáriusokat (13. fejezet). A pogánymisszió sikere rákényszerítette a jeruzsálemi apostoli gyűlést, hogy foglaljanak állást a pogányok Gyülekezetén belüli helyével kapcsolatban (15. fejezet). Jakab ekkor úgy magyarázta

az Ámós 9:11–12 verseket, hogy miután megjelent Jézus, a Király, a pogányokat a zsidó törvények megtartása nélkül is Isten szövetséges gyermekeiként kell elfogadni. A Gyülekezet e döntést követően gyors növekedésnek indult, és meg sem állt Rómaig, a pogány birodalom fővárosáig.

MISSZIÓS GYÜLEKEZETEK ÉS ISTEN ORSZÁGA

A páli levelek elsősorban azzal a céllal íródtak, hogy segítsenek megoldani az újonnan alapított, többségében pogány hívekből álló gyülekezetek problémáit. Pál azt tartotta magáról, hogy minden embernek „egyaránt adósa” (Róma 1:14), mivel mindenek vétkeztek és egyformán bűnösen állnak meg Isten előtt. Istenről határozottan kijelentette, hogy Isten nem csak a zsidók Istene,

hanem „bizony, a pogányoké is” (3:29).¹⁴ Az Ábrahám magváról szóló ősi ígéretet Krisztusra vonatkoztatta, s így a benne adatott áldás minden nemzetnek szól (Galata 3:8,16). A 2 Mózés 19:6-ban olvasható, a „papok királyságáról” szóló ígéret kerül középpontba, amikor Pál kijelenti, hogy ő „az Isten evangéliumának papi szolgálatát” végzi, hogy „a pogányok áldozata a Szentlélek által megszentelt és kedves legyen” Isten előtt (Róma 15:16). Ugyanennél a témánál maradván Pál azt is kijelentette, hogy olyan helyeken akarja hirdetni az evangéliumot, ahol még nem hallották (15:20).

Az Efézusi levélben Pál misszionárius szemszögből fogalmazza meg a Gyülekezetéről szóló tanítást: A válaszfal leomlott, így zsidók és görögök immár egyenlők Isten előtt.¹⁵ A 2. korinthusi levélben Pál elmondta, hogy az eddigieken „túl eső területeken” szeretne evangélizálni (10:16). A filippibelieknek elmagyarázta, hogy Jézus azért alázta meg magát és lett szolgává,

hogy „minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére” (2:7–11).

Péter Isten népének papi feladataira is utalt, amikor szóhasználatával a 2 Mózest idézte olvasói emlékezetébe (1 Péter 2:9). Azt is kifejtette, hogy Krisztus visszajövele azért késlekedik, mert Isten türelmesen várja, hogy még többen megmeneküljenek. Biztatta a gyülekezetet, hogy „sietessék” eljövetelét (2 Péter 3:12).¹⁶ János úgy beszélt Krisztusról, mint aki „a világ üdvőtője” (János 4:42; 1 János 4:14).

A KIRÁLYSÁG GYŐZELME

Végezetül, a Jelenések könyvében együtt láthatjuk mindazokat az Isten missziójával kapcsolatos témákat, amelyekkel a Biblia különböző könyveiben találko-

tunk. A „minden nemzet, törzs, nép és nyelv” témájáról az 5:9 és a 7:9 versekben esik szó. A „nemzetek” kifejezés 19-szer szerepel a könyvben. Krisztus, aki egyedül méltó, kezében tartja Dávid kulcsát (3:7), és megölt Bárányként, valamint Júda oroszlánjaként arat győzelmet (5. fejezet). A diadalt ünneplő szöveget hirdeti ki: „A világ felett az uralom a mi Urunké, az ő Krisztusáé lett, és ő fog uralkodni örökkön-örökké.” (11:15) E nagy győzelem előtt még egy utolsó meghívás hangzik el mindazok felé, akik csak hallják: „A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj! Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj! Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” (22:17)

ÖSSZEGRZÉS

A diakronikus bibliai teológiai módszer nem békít ki ugyan minden ellentétet a missziókkal kapcsolatos álláspontok között, de sokat segíthet Isten missziójának a felismerésében. Miről is szól tehát végső soron a misszió? Misszióról akkor beszélhetünk, amikor a Gyülekezet a Szent Szellem erejével felkenve, örömmel és engedelmesen kimozdul, hogy Krisztus nagyköveteként véghezvigye az Isten által indított missziót és elvigye Isten áldását a nemzetekhez.

Dr. John V. York

az Assemblies of God amerikai Pünkösdi felekezet Külmissziós Osztályának Afrikai Teológiai Képzésekért felelős igazgatója.

TÁRHÁZ

Teológiai cikkek sorozata
keresztény vezetők számára

Az amerikai ENRICHMENT c. magazin
válogatásának magyar nyelvű kiadása

Ingyenes bemutató példányért
hívja a 06-1/222-0086-os telefonszámon
az Evangéliumi Pünkösdi Közösség
Országos Titkárságát!

Amennyiben kiadványunk elnyerte tetszését,
a kiadás költségeihez 3000 Ft/év adománnyal hozzájárulhat, mi
pedig rendszeresen elküldjük Önnek a megjelent példányokat.

Levél cím: 1143 Bp., Gizella út 37.

JEGYZETEK

1. A missziológusok gyakran használják a latin *missio Dei* kifejezést, amikor Isten missziójáról beszélnek. (Vö. Johannes Verkuyl, *Contemporary Missiology*, [Grand Rapids: Eerdmans, 1978], 2–5.)
2. A kifejezés a bibliai könyvek időrendben (megírásuk sorrendjében) történő tanulmányozását jelenti. A diakronikus módszert ifj. Walter C. Kaiser dolgozta ki *Toward an Old Testament Theology* c. könyvében (Grand Rapids: Zondervan, 1978), 5:6,9
3. Az állatok megnevezése az állatok fölötti hatalom jele. Isten a saját tekintélyét ruházta képviselőjére, Ádámra. (Vö. Gerhard Von Rad, *Genesis in The Old Testament Library*, szerk.: Peter Ackroyd, James Barr, Bern-

hard W. Anderson, James L. Mays [Philadelphia: Westminster Press, 1961], 83.; Eugene H. Merrill, “A Theology of the Pentateuch”, *Biblical Theology of the Old Testament*, szerk.: Roy B. Zuck, Eugene H. Merrill, and Darrell L. Bock [Chicago: Moody Press, 1991], 15.) Merrill megjegyzi: „Amikor Jahve Ádámhoz vitte az állatokat, hogy ő adjon nevet nekik, lényegében átruházta Ádámra az uralmat a fölött a világ fölött, amelyet az ember számára teremtett.”

4. Pl. Kaiser, 37–39. Ez az ígerész többek szerint kapcsolatot jelent az aszszony magváról szóló ígértet (3:15) és a későbbi, Ábrahámnak adatott ígértet között, aki maga is Sém leszármazottja volt.
5. A szuverén Úrral kötött szövetséggel kapcsolatban lásd Roy B. Zuck, szerk., *A Biblical Theology of the Old Testament* (Chicago: Moody Press, 1989).
6. Figyeljük meg a papság e kettős tartalmát az Újszövetségben: az Ige hirdetése a Róma 15:16-ban szerepel, míg az imádság („szellemi áldozatok”) az 1 Péter 2:5-ben.

7. A Máté 28:20-ban feljegyzett jézusi ígéret előtt ott szerepel a Jézus királyi uralmáról szóló kijelentés (28:18) és a misszióparancs (28:19). Ez párhuzamos Józsué könyvével, ahol Jahve — a Mózes 2. könyvében kötött szövetség alapján — Királyként vezeti a népet. Jézus szavai Jahve Józsuéhoz intézett szavaira emlékeztetnek, s Jézus ily módon saját tekintélyét, misszióját és jelenlétét éppúgy a siker zálogának állította, ahogyan Jahve tekintélye, missziója és jelenléte sikerre vitte Józsuét.
8. Jelen tanulmány nem tesz különbséget a költészeti könyvek és a bölcsészéirodalom között.
9. Határozott utalást találunk arra, hogy megismerik Elohimot a földön, és szabadítását a népek között (Zsoltárok 67:3), hogy a „népek” és „nemzetek” magasztalják Elohimot (4, 6. versek), s hogy áldottak azok a népek, amelyek alávetik magukat Elohim uralmának (5, 7, 8. versek). Mózes 4. könyve a Jahve névvel illeti Istent, a 67. zsoltárban azonban az Elohim név szerepel. Ez a váltás talán nem véletlen, és azt hivatott tükrözni, hogy melyek is azok a népek, amelyek az áldásban részesülnek. Míg Mózes 4. könyvében, a zsidó hallgatóság előtt a Jahve név, azaz Isten szövetséges neve hangzik el, addig a 67. zsoltár névhasználata mintha a megszólítottak szélesebb táborához igazodna, melybe az Izráellel kötött szövetségen kívül álló, a Teremtőnek hűséget fogadó más népek tartoznak.
10. A nemzeteket Jahve dicséretére buzdító felszólítás azért figyelemre méltó, mert arra enged következtetni, hogy a nemzetek is felvételnek Isten szövetséges népébe, sőt egészen elvegyülnek abban.
11. Isten a korabeli bevett jogi kifejezésekkel emel vádat népe ellen a szövetség megszegése miatt. A helyreállítás ígérete a Messiás (Szolga) eljövételéhez kapcsolódik, és ekkor fog megvalósulni — a szövetség eredeti feltételeinek megfelelően — Isten eredeti terve is, azaz ekkor nyernek áldást a nemzetek. (Vö. James Luther Mays, Micah: A Commentary in The Old Testament Library, szerk. Bernhard W. Anderson, John Bright, James Barr, Peter Ackroyd [Philadelphia: Westminster Press, 1976], 132.)
12. Az evangéliumok és a Római levél világmisszióval kapcsolatos legfontosabb részeinek alaposabb vizsgálatát lásd a következő műben: Robert Duncan Culver, A Greater Commission: A Theology for World Missions (Chicago: Moody Press, 1984).
13. A pogány nyelvek jelentőségét lásd a következő műben: Don Richardson, „The Hidden Message of Acts” in Eternity in Their Heart (Ventura, Kalifornia: Regal Books, 1984), 197–199.
14. A Róma 3:29 ószövetségi előzményeit lásd a következő műben: David Filbeck, Yes, God of the Gentiles, Too (Wheaton: Billy Graham Center, 1994)
15. Az Efézusi levélben említett válaszfal leomlása és a szolgálati ajándékok missziós jelentősége közti kapcsolat részletesebb vizsgálatát lásd a következő műben: Charles Van Engen, God’s Missionary People: Rethinking the Purpose of the Local Church (Grand Rapids: Baker Book House, 1991) 25–84.
16. Az Úr eljövételének „sürgetésével” (2 Péter 3:12) kapcsolatban lásd: Kenneth Barker, főszerk., „2 Peter 3:12”, NIV Study Bible (Grand Rapids: Zondervan, 1985), 1903.

— Jövőhéten cseréljünk. Te összekészíted a kölyköket,
én meg az autóból nyomom a dudát...

MISSZIONÁRIUSOK: a változás 6 ékony eszközei

Cary és Faye Tidwell

A misszionáriusok a változás eszközei, akik Isten segítségével dinamikus és jelentős változásokat visznek véghez a világban. Fontos, hogy a missziót támogató keresztyén hívek és gyülekezetek tisztában legyenek a misszionárius családok különleges elhívásával és mindazon sajátos kihívásokkal, amelyeknek meg kell felelniük. A következőkben választ szeretnénk adni néhány kérdésre, melyek segítségével bepillantást nyerhetünk a misszionáriusok életébe.

MI KÜLÖNBÖZTETI MEG A MISSZIONÁRIUSOKAT MÁSOKTÓL?

A misszionáriusok átlagos emberek, akiknek Isten szolgálati elhívást adott. A felnőtt misszionáriusok és gyermekeik részéről nagy áldozatot követel, ha távoli országba kell utazniuk. Nem elég, hogy tudniuk kell új környezetben berendezkedni, de ráadásul minőségi és hatékony missziós munkát is kell végezniük.

Jelenleg az Assemblies of God felekezet 1775 felnőtt misszionáriusa szolgál 2500 misszionárius gyermekkel együtt a világ 148 országában. Az évente megrendezett Missziós Iskolában új misszionáriusok egész sora kötelezi el magát a misszió mellett és vállalja a feladatot, hogy elvigye az evangéliumot a föld végső határáig.

A világevangelizáció olyan nagymértékű emberi erőforrás befektetést igényel, amiért csak a misszió örökévaló gyümölcsei kárpótolhatják a misszionáriusokat. Az áldozat és a szenvedés gyakran szegődik társul a misszionáriusok mellé.

MIVEL MAGYARÁZHATÓ, HOGY NÉMELY MISSZIONÁRIUSOK TÖBBET ELVISELNEK MÁSOKNÁL?

A kutatások nem mutattak ki különösebb kapcsolatot a személyiségtípus, valamint a befogadó kultúrához való alkalmazkodási képesség között. Azok bizonyulnak kitartónak és rendíthetetlennek, akik hallják Isten hangját, és életükben megőrzik a helyes egyensúlyt.

HONNAN ÉRKEZNEK A VÁLTOZÁS ESZKÖZEI?

A misszionáriusok az USA legkülönbözőbb gyülekezeteiből indulnak útnak. A szülők, a gyülekezeti vezetők és a tagok egyaránt szerepet játszhatnak abban, hogy valaki a változás eszközévé váljon.

Az Assemblies of God felekezet misszionáriusai körében nemrégiben elvégzett felmérés szerint a válaszadók több mint 86 százaléka már 19 éves kora előtt megtért, és 42 százalékuk 5 és 19 éves kora között kapott elhívást a misszióra.

MI JELLEMZŐ A VÁLTOZÁS HATÉKONY ESZKÖZEIRE?

- A változás hatékony eszközei olyan misszionáriusok,
- akik elérik a befogadó országban élő elveszetteket,
 - akik elkötelezték magukat az egész életen át tartó tanulás, valamint a fizikai, intellektuális, érzelmi, szociális és szellemi növekedés mellett,
 - akik szembe tudnak nézni és meg tudnak küzdeni a veszélyekkel és bizonytalanságokkal,

- akiket mélyen érint, de nem bénít meg a világban tapasztalt fájdalom,
- akik Isten szíve szerint éreznek és Istentől kapott látással rendelkeznek az elveszett világgal kapcsolatban,
- akik hajlandóak áldozatokat hozni és kilépni kényelmi zónájukból akkor is, ha tragédia, veszteség vagy csalódás éri őket,
- akiknek céljai összefüggő és önfenntartó rendszert alkotnak, és
- akik rugalmasak, szilárdan hisznek és bíznak abban, hogy Isten velük van.

Amikor a misszionáriusok és gyermekeik útra kelnek „a föld végső határáig”, felbecsülhetetlenül sok változással és veszteséggel kell számolniuk, és sok kapcsolatuk megszakad. Ezt csak akkor képesek felvállalni, ha megfelelő fontossági sorrendet alakítanak ki az életükben. Fel kell ismerniük, hogy 50 százalékban tőlük függ, hogyan alakul a kapcsolatuk Istennel, más emberekkel, a természettel vagy bármely egyéb dologgal. A misszionáriusok pontosan tudják, hogy kapcsolataik kiegyensúlyozottsága áldozatot igényel.

Az idővel való gazdálkodás könnyen kibillen a helyes egyensúlyból. A hatékony misszionáriusok a Szent Szellem segítségével igyekeznek úgy alakítani életvitelüket, hogy a szolgálatra, családjukra és önmagukra is jusson idejük.

A misszionárius akkor lesz kitartó és eredményes, ha jellemzők rá a következő tulajdonságok:

- érzelmi érettség és identitástudat (a kulturális tényezők vonatkozásában),
- empátia,
- tolerancia a bizonytalansággal szemben,
- interperszonális képességek (kapcsolatteremtési készség, érdeklődés és tisztelet mások iránt, készség mások meghallgatására és megismerésére),
- reális de pozitív elvárások, és
- az érettség magas foka (önfegyelem és a folyamatos fejlődés képessége).

Az Assemblies of God Külmisziós Osztálya a Kaliforniai Pszichológiai Leltár (California Psychological Inventory) felhasználásával segít a misszionárius-jelölteknek jellemvonásaik feltárásában. A Leltár kimutatta, hogy:

- a misszióra jelentkező férfiak és nők jellemzően feladatorientáltak,
- a nők általában nagyobb törődést és odafigyelést tanúsítanak az emberek iránt, mint a férfiak, következésképpen a nők magasabb árat hajlandóak fizetni, azaz inkább vállalják a kultúrájukból való kiszakadással járó kényelmetlenséget és fájdalmat,
- az amerikai misszionáriusokra Afrikában nagyobb erővel hat a kulturális sokk, mint Dél-Amerikában, és
- a misszionárius édesanyák, akik a körülmények folytán idejük nagy részét otthon vagy az irodában kénytelenek tölteni, ahelyett hogy a helyiek között tartózkodnának, nehezebben teszik magukévá a befogadó ország nyelvét és kultúráját.

HOGYAN BIZONYOSODHATNAK MEG A MISSZIONÁRIUSOK KAPCSOLATAIK KIEGYENSÚLYOZOTT-SÁGA FELŐL?

Az „Enrich” címet viselő teszt (Olson és Frontier) a házaspároknak hivatott segíteni önmaguk és partnerük 13 különböző területen való értékelésében. Az elmúlt három év során mintegy 900 szabadságon lévő misszionárius töltötte ki ezt a tesztet, ezenkívül az Assemblies of God „Healthcare” nevet viselő egészségügyi missziójának tagjai egyedülálló misszionáriusokat is alávetettek a felmérésnek elégedettségük és eredményességük értékelése céljából.

Laura Mae Gardner, a bibliafordítással foglalkozó Wycliffe Bible Translators tagja nemrégiben „Mikor nem hullik el a gyümölcs?” c. előadásában beszélt erről a témáról. A misszionáriusok akkor maradhatnak a változás hatékony eszközei, ha

- hajlandóak elsajátítani a befogadó ország kultúráját, nyelvét és tartós kapcsolatokat kialakítani az ottaniakkal,
- az emberek között élnek, és gyakorlatba ültetve adják át a bibliai tanításokat,
- kulturális és nyelvi határoktól függetlenül valós barátságokat tudnak kialakítani és fenntartani,
- törődnek az emberekkel, és hajlandóak változtatni módszereiken és hozzáállásukon, csak hogy elérjék az elveszetteket,
- kiértékelik önmagukat és munkájukat, és
- nem helyezkednek védekező állásba, hanem elfogadják mások véleményét és segítségét.

KÖNNYEBB-E ISTENNEK ELHÍVÁSSAL SZOLGÁLNI?

Oswald Chambers: Krisztus mindenek felett c. könyvében így ír: „Könnyebb Istennek szolgálni, ha nincs elhívásunk, mert akkor nem kell Isten elvárásaival bajlódunk; ilyenkor a keresztyén szemlélettel átitatott józan ész irányíthat bennünket. Gyümölcsözőbbek, sikeresebbek és nyugodtabbak lehetünk, ha sosem találkozunk Isten elhívásával. Ám ha egyszer megbízást kapunk Jézus Krisztustól, örökké a szemünk előtt fog lebegni Isten akarata, s olyanná lesz számunkra mint egy ösztöke: ezek után nem szolgálhatjuk Őt többé pusztán a józan ész diktálta módon.”

A hatékony misszionáriusok érzékeny tudatában vannak, hogy Isten elhívása nehezedik az életükre. Ez a tudat teszi őket szilárd, rendíthetetlen és hatékony misszionáriusokká.

HOGYAN IMÁDKOZZUNK?

Így könyörögjünk: „Ó, Uram, küldj munkásokat! Add, hogy Krisztus testeként szüntelenül imádkozzunk misszionáriusainkért, hogy kenetet kapjanak a szolgálatra, valamint erőt az üldözés idején és a szellemi harchoz. Kérjük, nyiss ajtókat a szolgálatra, és vezesd misszionáriusainkat, hogy megtalálják az evangélium közvetítésének leghatékonyabb módját ezekben az idegen kultúrákban. Imádkozunk, hogy misszionáriusaink Isten szerint alakítsák fontossági sorrendjüket, és hatékonyan tudjanak gazdálkodni idejükkel. Adj nekik, Urunk, erőt, egészséget és biztonságot, és segíts nekik, hogy amikor visszatérnek, könnyen vissza tudjanak illeszkedni az amerikai kultúrába!”

ÖSSZEZÉS

Az idegen országokban Krisztus képviseléséhez a változás hatékony eszközeinek szüksége van imáinkra és támogatásunkra. Erőt és bátorságot meríthetnek a tudatból, hogy egy csapat vagyunk, s hogy segítjük őket a gyümölcsstermésben, és hogy a megtermett gyümölcs tönkre ne menjen.

Cary és Faye Tidwell

az Assemblies of God amerikai pünkösdi felekezet misszionáriusai. Cary a Külmissziós Osztály Személyes és Családi Életért felelős részlegének titkára. Faye „missziós alkalmazkodástant” oktat a Központi Bibliaiskolában (Central Bible College) és tagja az Assemblies of God Teológiai Szemináriuma (Springfield, Missouri) lelkigondozói stábjának.

MISSZIÓ és pünkösöd

— *Interjú Thomas E. Traskkel*

Az Assemblies of God közösség Alkotmánya és a Szervezeti és Működési Szabályzat is ott említi az egyház fennállásának három fő célja között, hogy az Assemblies of God „Isten eszköze kíván lenni a világmisszióban”. 83 éves történelme során nyilvánvalóvá vált, hogy a Közösség alapvető rendeltetésének tekinti az evangélium folyamatos hirdetését szerte a világban. Az első évben (1919-ben) missziós szervezetként az Assemblies of God mintegy 195 misszionáriust küldött ki a világ 27 országába. Mára nagyobb távlatok nyíltak, és immár a Közösség 1775 misszionáriusa szolgál a világ 148 országában. Pünkösöd Szellemének központi szerepet játszott a pünkösdi missziók világszerte tapasztalt sikerében. A Gyülekezet pünkösöd napján kapta meg a világmisszióhoz szükséges lendületet, amely máig sem lankadt.

Az interjúban Thomas E. Trask, az Assemblies of God korábbi elnöke a Szent Szellem és a misszió kapcsolatát vizsgáló kérdésekre felel.

MILYEN KAPCSOLAT VAN A MISSZIÓ ÉS PÜNKÖSD KÖZÖTT?

A hívő ember akkor is lehet missziós szemléletű, ha nem pünkösdi, és számos ilyen evangélizációs szervezet ér el komoly eredményeket a misszió terén világszerte. Ugyanakkor senki sem lehet pünkösdi anélkül, hogy ne lenne egyben missziós szemléletű is. A misszió pünkösöd következménye. A pünkösöd nem másért adódott, mint hogy missziós lendületbe hozza a Gyülekezetet. Mégis számos olyan gyülekezet létezik, amely hitelveiben pünkösdi ugyan, de a gyakorlatban nem fektet hangsúlyt a misszióra. Az ilyen gyülekezetek eltevéstik, hogy valójában miért is töltötte be Isten Szent Szellemmel Krisztus Testét.

Az egyik csoportba tehát azok tartoznak, akik nem missziós szemléletűek, a másik sereget pedig azok alkotják, akik életüket feltették a misszió oltárára. Az Assemblies of God közösségben nagy tisztelet övezi mindazokat, akik Isten elhívásának engedelmeskedve csatlakoztak a hazai vagy külföldi misszióhoz. Sokuk csodálatos szolgálatot építhetett volna fel, vagy sikeres üzleti vállalkozásba kezdhettek volna, ám a karrier lehetőségét feladva inkább Istentől kapott elhívásuk mellett döntöttek. Ez bizony elismerésre méltó dolog, s csodálatos bizonyágtétel is egyben. Soha ne feledkezünk hát meg azokról a testvéreinkről, akik misszionáriusként szolgálnak valahol a világban.

MILYEN KIHÍVÁST INTÉZNE AZ ASSEMBLIES OF GOD GYÜLEKEZETEKHEZ A MISSZIÓVAL KAPCSOLATBAN?

Először is: köszönet a misszionáriusoknak áldozatos munkájukért és mind a nagy misszióparancs, mind pedig az Assemblies of God közösség iránti elkötelezettségükért, mellyel megváltoztatják a világot!

Másodszor azonban hadd intézzek kihívást mindazon gyülekezetek felé, amelyek nem vesznek részt a missziós programban, vagyis akik nem sokat tesznek a misszió ügyéért. A Közösség minden gyülekezetének rendelkeznie kellene missziós programmal. Minden gyülekezetünknek támogatnia kellene a misszió ügyéért fáradozó szolgálattevőket. A nagy misszióparancsnak engedelmeskedve minden Assemblies of God gyülekezetnek missziós programokat kellene indítania. A missziót nem az Assemblies of God találta ki — a nagy misszióparancsot maga Jézus adta. Ha részt veszünk a misszióban, Jézus parancsának és Igéjének engedelmeskedünk. Ez azért kulcsfontosságú, mert engedelmesség híján aligha számíthatunk az Úr áldására, ellenben ha engedelmeskedünk, az Úr tetszésére leszünk, aki megáld bennünket, s kegyelme nyugszik meg mindenben, amibe belefogunk.

Plántálás nélkül nem lehet aratni. A Gyülekezetben a missziókra bízott a plántálás feladata. Az aratásról Isten gondoskodik, nekünk nem kell aggódnunk miatta. Az aratást nem erőszakolhatjuk ki, feladatunk viszont, hogy elhíntük a magokat és örvendezve várjuk az aratást.

AZ ASSEMBLIES OF GOD KÖZÖSSÉG AZ 1996-OS ÉVBEN TÖBB MINT ÖTSZÁZEZER MEGTÉRŐT REGISZTRÁLT. MIT JELENT EZ SZÁMUNKRA?

Az említett adat valójában több mint 508 ezer volt. Ezek a statisztikák arról tanúskodnak, hogy ha a Gyülekezet ébredésben és megújulásban jár, az emberek egyre lelkesebbé és elkötelezettebbé válnak, ha pedig szellemileg megelevenedünk, könnyebben felismerjük a szükségeket és Isten akaratát. Fülünk ilyenkor tisztábban hallja az Úr hangját, és szívünk az Övével egy ritmusra ver. Ez azonban nem merülhet ki csupán a gyülekezeti programok átalakításában. Tetteinknek az elveszettek megnyerése utáni vágyból kell táplálkoznium, valamint Krisztushoz fűződő kapcsolatunkból — ideértve személyes kapcsolatunkat és a gyülekezet egészének kapcsolatát is az Úrral. Ha a Szent Szellem erőteljesen munkálkodik közöttünk, az nem másért

történik, mint hogy bel- és külmisziós programjainkon keresztül elérhessük az elveszetteket. A missziót azután aratás követi.

MILYEN KIHÍVÁSSAL JÁR SZÁMUNKRA EGY ILYEN ARATÁS?

A Gyülekezet valódi kihívása az aratás megtartása. Az új megtérők megtartásához és a feljük történő szolgálathoz megfelelő tanítványképző programokra van szükség. E kihívásra válaszul gyülekezeteink 1996-ban minden korábbinál nagyobb összeget ajánlottak fel missziós célokra, s az ilyen irányú céladomány összege azóta is egyre növekszik.

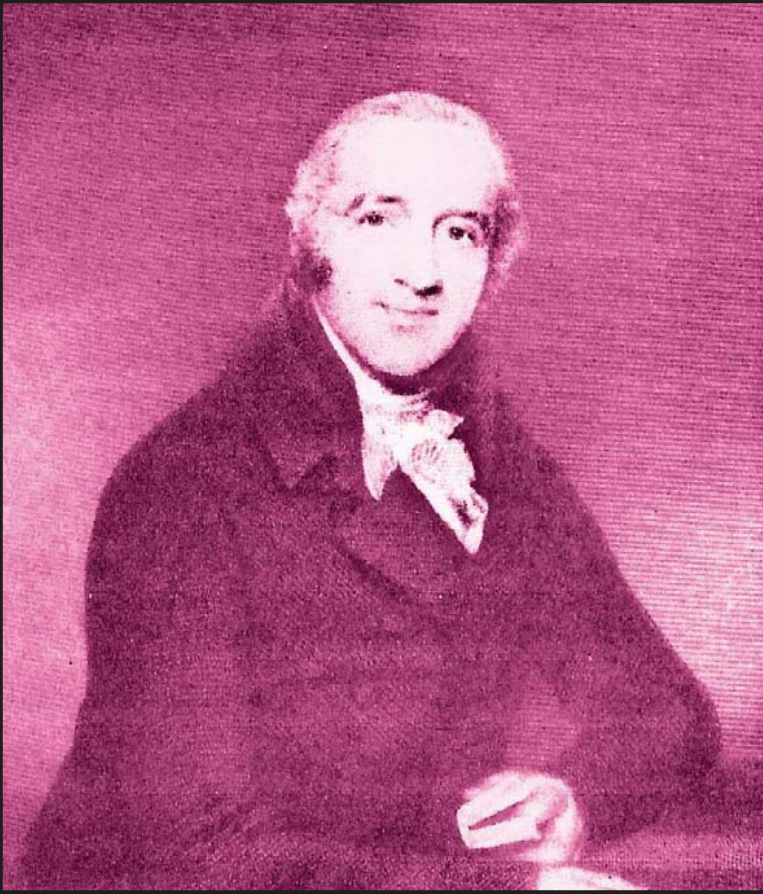
Az aratás Ura arra biztatja a Gyülekezetet, hogy tegye a dolgát, „mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra” (János 9:4; 4:35).

HOGYAN VÁLASZOL A GYÜLEKEZET A NAGY MISSZIÓPARANCSRA?

A Szent Szellem készíti fel a Gyülekezetet feladata betöltésére, és a Gyülekezet a Szent Szellem indíttatására reagál. A nagy lehetőségek napjait éljük. Olyan eszközök állnak rendelkezésünkre az evangélium hirdetéséhez, amelyek a hajdani missziók során elképzelhetetlenek voltak, gondoljunk akár az Internetre, a nemzetközi légi közlekedésre vagy a műholdas kommunikációra — hogy csak néhányat említsünk.

A Gyülekezet mindinkább felnő a lehetőségekhez és a kihíváshoz. Ma többen jelentkeznek teljes idejű missziós munkára, és több ajtó nyílik előttünk, mint bármikor máskor az Assemblies of God közösség 83 éves történelme során. Csodálatos napokat élünk tehát, ám ezek egyben a kihívás napjai is Jézus Krisztus Gyülekezete számára.

William P. Farley

Hűséges Charles Simeon

Ez a cikk az első része annak a négyrészes sorozatnak, amely az Amerikai Forradalom után és a Nagy Ébredés vége (kb. 1835) között élt legnagyobb igehirdetőket mutatja be. A sorozat keretében Charles Simeon, Asahel Nettleton, Edward Payson és Charles Finney életét ismerhetjük meg, akik igen gazdag örökséget hagytak a XXI. század lelkipásztoraira. Isten embereiként tanúsított önzetlenségükkel, valamint Uruk és gyülekezeteik fáradhatatlan szolgálatával mindannyiunkra nagy hatást gyakorolhatnak.

Elsőként Charles Simeon életét fogjuk tanulmányozni, akit Krisztus iránti szenvedélye, mindennapi bibliatanulmányozó élete és az Istennel dolgozószobája magányában kettesben töltött hosszú órák tettek nagyhatású prédikátorrá, Isten elkötelezett szolgájává.

SIMEON IFJÚSÁGA

Az Anglikán Egyház 1782-ben, 23 évesen szentelte fel Charles Simeont. Akárcsak korábban Whitefield, majd később Spurgeon esetében, Simeonnál is hamar nyilvánvalóvá vált, hogy az ifjú prédikátor rendkívüli erővel szónokol.

Néhány hónappal felszentelése után Atkinson nevű lelkész barátja felkérte, hogy helyettesítse a szolgálatban, amíg ő egy hosszabb vakációra indul. Angliában a XVIII. század utolsó negyede a szellemi sötétség időszaka volt. A nagy katedrálisok és a falusi kápolnák többsége kiürült. Nem volt ez másként Atkinson templomában sem, de Simeon első fellépésével mindjárt megváltozott a helyzet. A következő sorok Henry Venntől származnak: „Azon az alig 17 vasárnapon, amíg Atkinson Cambridge-i gyülekezetében prédikált, megtöltötte a templomot, ami addig majd' egy évszázada sosem fordult elő. [...] Akkora sokaság jött el meghallgatni a 'helyettest', hogy megteltek a padosorok, de még a padok közti folyosók, sőt még a sekrestye is. Amikor a Lelkész [Atkinson] visszatért a vakációról, a sekrestyés zavartan, ám kissé megkönnyebbülve állt elé: 'Ó, Uram, de jó, hogy visszatért! Végre lesz egy kis helyünk!'”¹

Ki volt hát ez a fiatalember, aki 23 évesen zsúfoltságig töltött üres templomokat? És vajon miért fontos személye a XXI. század pásztorai számára?

SIMEON MEGTÉRÉSE

John Wesley éppen betöltötte az 56-ot, Jonathan Edwards pedig akkor halt meg, amikor Simeon egy felsőosztálybeli angol család gyermekeként 1759-ben meglátta a napvilágot. Simeon élete során tört ki az amerikai forradalom, a francia forradalom és vette kezdetét az ipari forradalom is. Charles Simeon John Adams és Thomas Jefferson generációjához tartozott.

Hitetlen családban nőtt fel. 18 évesen az apja Cambridge-be küldte, és itt tért meg alig négy hónappal később.

Megérkezése után nem sokkal a prépost közölte vele, hogy néhány hét múlva úrvacsorát kell vennie. A Szent Szellem ekkor győzte meg Simeont a bűneiről, aki mélyen átérezte méltatlan és bűnös voltát. Bár nem kapott keresztyén neveltetést, nem merete méltatlanul magához venni az Úrvacsorát.

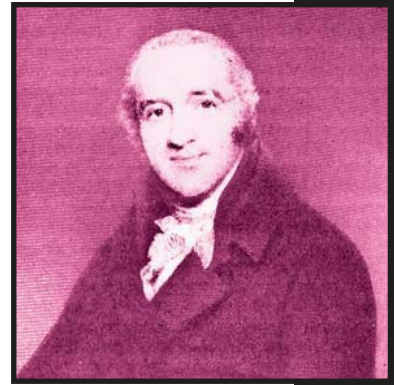
Szeretett volna megbékelni Istennel, ezért a Bibliát és egyéb szellemi könyveket kezdett olvasni. Lelkiismerete több héten át gyötörte, és sehogy sem talált megnyugvásra. Végül aztán Wilson püspök úrvacsorával kapcsolatos írását olvasva fogta fel Krisztus váltságahalálának valóságát. Megértette, hogy bűneit már elhordozta Valaki, s ez a Valaki helyette halt meg. „Attól az órától fogva — írta később — túlaradó békeség töltötte el a lelkemet, és a kápolnában, az Úr asztalánál, áldott Megváltómnak köszönhetően a lehető legdrágább találkozásban lehetett részem Istennel.”²

A megtérés előtt átélt kín, s az abból való szabadulás során oly mértékben tapasztalta meg a Keresztben rejlő erőt, hogy — Lutherhez és Spurgeonhoz hasonlóan — soha többé nem tudta feledni. Ezzel magyarázható, hogy Krisztus váltságahalála állandó témája lett tanításainak. Az egyik életrajzíró így fogalmazott ezzel kapcsolatban: „Számára Krisztus volt a bűnös embert leginkább érintő, központi téma, márpedig minden hallgatóját bűnös embernek tartotta, akik számára az Evangélium jelenthette az egyetlen megoldást. Krisztus volt ez az Evangélium, s az Evangélium titka a Krisztusba, mint élő Személybe vetett hit és bizalom.”³

Saját vívódása mélyen a szívébe véste, milyen fontos szerepet játszik a bűn ismerete a megtérés folyamatában. Prédikációival éppen ezért három dolgot akart elérni: „megalázni a bűnöst, felmagasztalni a Megváltót és szent életre vezetni az embereket”.⁴ Napjaink pásztorai közül valószínűleg nem sokan neveznék meg első számú célként a bűnösök meggyőzését, mert gyakran inkább a bűnösök vigasztalására törekszenek. Vajon ma is hasznos lenne Simeon bűnfogalma?

MEGVETETT SZOLGÁLAT

Simeont a fenti prédikációs sikerek után néhány hónappal kinevezték a Cambridge-i Szentháromság Templom plébánosává. Valószínűleg befolyásos apjának, láthatóan kegyes életének és nyilvánvaló prédikatori adottságainak köszönhetően

esett rá a választás. 23 évesen ritkán kapott bárki is efféle megbízatást. A hasonló állásokat általában az idősebbek és tapasztaltabbak számára tartották fenn, s ezt tartották helyesnek e régi és befolyásos gyülekezet tagjai is. Idősebb embert képzeltek

a lelkészi posztra, és olyannyira csalódottak voltak Simeon kinevezése miatt, hogy inkább el sem jártak az istentiszteletekre.

Akkoriban a gyülekezeti tagok pénzen váltottak maguknak ülőhelyet a templomi padosorokban. Simeon ellenségei fegyverként fordították ezt a szokást az új lelkész ellen. Ők maguk bojkottálták Simeon szolgálatát, de le is zárták padosoraikat, hogy mások se ülhessenek be a helyükre.

Csakhogy a hívek alábecsülték Simeon kitartását, aki rendkívül türelmes, állhatatos és makacs ember volt. Gyülekezete ellenállása dacára 12 évig viselte az üldöztetésnek ezt a formáját! Hallgatói ez idő alatt a padosorok közti folyosókon és egyéb üres helyeken foglaltak helyet. Erőteljes igehirdetésére végül ellenségei is megenyhültek, és lassanként visszazállingóztak a padokba. E nehézségek közepette Simeon mindvégig alázatos és béketűrő maradt, így végül kedvességével nyerte meg ellenségeit.

Egy ízben, amikor mélyponton volt, bátorító ígét kért Istentől, s Bibliáját kinyitva a Márk 15:21-re esett a tekintete: „Kényszerítettek egy arra menő embert, cirénei Simont [...], hogy vigye a keresztet.” A Simeon és Simon név egy és ugyanaz, az üzenet tehát világos volt: Simeonnak hordoznia kellett Jézus keresztjét, s ő ezt hálaadással tette meg.

SIKERES IDŐSZAKOK

Lassanként mind több alkalom adódott, hogy nagyobb templomokban is prédikáljon. W. Carus Wilson tiszteletes leírja, mi történt, amikor Simeon először kapott lehetőséget, hogy a hatalmas St. Mary templomban hirdesse az ígét Cambridge-ben: „A jelenlévők először zavarni és idegesíteni próbálták a prédikátort, ami akkoriban sajnos nem ment ritkaságzámba. De alig mon-

dott el néhány mondatot, amikor a kiválóan felépített bevezetés és a prédikátor komoly és tiszteletet parancsoló modora az egész gyülekezetet az ünnepélyesség érzésével töltötte el, és még a templom végében is tiszteletteljes és feszült figyelemmel hallgatták. A hatalmas gyülekezet egészen más lelkülettel távozott, mint ahogyan oda érkeztek.”⁵ Simeon szolgálata rendszerint ehhez hasonló hatást gyakorolt az emberekre.

77 éves koráig, azaz 54 teljes éven át maradt a Szentháromság Templomban, s tette ezt keserűség és bosszúvágy nélkül, azzal az elhatározással, hogy az ellenállás dacára rendíthetetlenül tanúságot fog tenni Krisztusról. Simeon hűséges volt ott, ahová az Úr helyezte.

Később egyre népszerűbb és ismertebb lett, és Anglia- illetve Skócia-szerte is számos gyülekezet kérte fel igehirdetésre. Szolgálata hatására ezekben az években sokan megtértek. Amikor például az a hír járta, hogy ő fog prédikálni az egyik egyetemen, óriási tömeg özönlött a meghallgatására. Brown Emlékirataiban így idézte fel az akkor történeteket: „1811 novemberében 'a csordulásig megtöltött templom látványa egészen felvillanyozta az embert'; 1814-ben 'mozdulni is alig lehetett, lent és fent egyaránt'; 1815-ben 'a hallgatóság óriási volt; figyelmük pedig feszült és elfogulatlan'. 1823-ban 'sokan be sem fértek az ajtókon'. ”⁶

Simeon a lakásán is heti rendszerességgel tartott összejöveteleket az egyetemisták számára. Sok fiatal e látogatások alkalmával kapott indítást, hogy maga is szolgálatba álljon. Simeon tehát rendkívül pozitívan hatott a XIX. századi Anglikán Egyházra.

Mire 77 éves korában eltávozott az élők sorából, szeretetével sikerült megnyernie ellenségeit. Kívívta magának a város, az egyetem és a hallgatók szeretetét és tiszteletét. Angliában a legnagyobb keresztyén vezetők között tartották számon. Az életrajzíró így fogalmaz: „Aligha volt Cambridge-ben még egy olyan temetés, mint Simeoné; mert nem csupán a jelenlévők száma és az elhunyt iránti tisztelet volt óriási, hanem megszámlálhatatlanul sokan érezték úgy, hogy egy atyát vesztek el, és mindannyian emlékeztek rá, mennyire másként mentek a dolgok a Simeon fellépése előtti időben.”⁷

SIMEON EREDMÉNYEI

„Aligha lehet túlbecsülni, milyen nagy hatással volt személye az anglikán homiletika fejlődésére”⁸ — jegyezte meg Arthur Pollard. A homiletikai fejlődés javarészt úgy ment végbe, hogy Simeon nagy hatást gyakorolt a Cambridge-i házi összejöveteleket látogató fiatalemberekre, akik azután Angliába, sőt világszerte szónépekre álltak.

Miután alázatos türelemmel legyőzte az öt becsmérőket, eleget élt és elég nagy elismertségre tett szert ahhoz, hogy 1833-ban átadhassa életművét — a *Horae Homileticae* c. 21 kötetből álló prédikációgyűjteményt — IV. Vilmos királynak.

Ha e cikk terjedelme engedné, kitérnénk más üldöztetéseire is, melyekben kedvességével ugyan csak győzelmet aratott; továbbá Anglia bimbózó tengeren túli missziós mozgalmában betöltött központi szerepére, az ígéhirdetéseiben rejlő erőre, a Biblia iránti szeretetére, az evangélium ügyéért rendíthetetlenül vállalt cölibátusra, valamint a XX. század emberére gyakorolt hatására, akik között ott említhetjük például John Stottot is.

Álljunk meg itt, és foglaljuk össze Charles Simeon életének néhány fontos tanulságát.

TANULSÁGOK NAPJAINK PÁSZTORAI SZÁMÁRA

Először is, Simeon felismerte, hogy az ember csak akkor prédikálhat jól, ha ugyanazt a prédikációt korábban a saját lelkének is elmondta. A pásztornak nincs miről prédikálnia, amíg Isten nem szól hozzá, ehhez pedig hosszú órákat kell kettesben töltenie az Úrral. A következő sorokat maga Simeon írta: „Mindenekelőtt a saját lelked Isten előtti állapotával kell foglalkoznod; ha ugyanis a te gondolkozásmódodat nem a lelkiség határozza meg, és nem éled meg azokat az igazságokat, amelyeket másoknak felolvasol vagy elpredikálsz, hiábavalóan tevékenykedsz.”⁹

A Simeon ígéhirdetésében rejlő erő a kegyes életből táplálkozott. Abban az időben nem volt elektromos világítás, se központi fűtés, Simeon mégis minden hajnalban 4-kor kelt, s a nap első 4 óráját imával és a Biblia tanulmányozásával töltötte, gyakran gyertyafénynél. Bizonyára nehezen értette volna meg a modern kornak azt a kísérté-

sét, hogy egy lelkipásztor adminisztratív feladatait az Istennel kettesben eltöltött órák elé helyezze.

Másodszor, egész életében mind nagyobb alázatosságra törekedett. Betegségén haldokolva ezt mondta: „Tudom, hogy a bűnösök

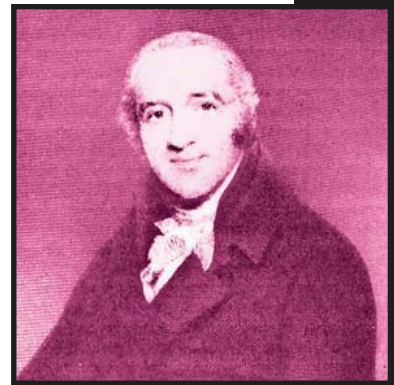
közt én vagyok az első, Isten kegyelmének első számú tárgya. És ebben biztosan nem tévedek.”¹⁰

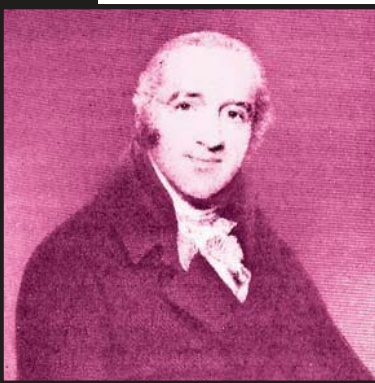
Amikor a hatékony pásztori szolgálat legfőbb követelményeiről kérdezték, habozás nélkül felelt: „Három dolog szükségeltetik csupán: alázat, alázat és alázat”.¹¹

Éjjel-nappal arra törekedett, hogy jobban felismerje bűneit, s hogy ne kárhoztassa magát miattuk, hanem mind közelebb kerüljön Krisztushoz. „Simeon alaposan kiismerte önmagát és a bűneit — írja John Piper. — Egyre inkább fejlődött a szolgálata, s ezt azzal magyarázta, hogy ő maga egyre kisebb lett.”¹²

A modernkor embere sokat foglalkozik a jó önértékelés kérdésével, ezért sokakban visszatetszést kelthet Simeon gondolkozásmódja. Márpedig a Gyülekezetnek éppen arra van szüksége, hogy — Simeonhoz hasonlóan — nagy hangsúlyt fektessen a bűnre és az alázatra. Az erőteljes szónéki szolgálat előfeltétele pontosan az a mélyreható, belső megalázkodás, amely Simeont jellemezte. A következő sorok tőle származnak: „Soha nem gondoltam, hogy csak mert Isten megbocsátott nekem, mindjárt okom lenne megbocsátanom magamnak; éppen ellenkezőleg, mindig úgy találtam, hogy minél inkább biztos vagyok benne, hogy Isten megbékélt velem, annál inkább gyűlölnöm kell magam. [...] Az elmúlt 40 évben csupán két dolgot kívántam mindig szem előtt tartani: az egyik saját hitványságom, a másik pedig Isten dicsősége Jézus Krisztus arcán, és mindig úgy gondoltam, hogy e kettőt együtt kell szemlélnem.”¹³

Harmadszor, sokat tanulhatunk Simeon hitből fakadó kitartásából. Isten és az emberek iránti szeretete tartotta őt 54 éven át ugyanabban a gyülekezetben. Semmi probléma nincs azzal, ha valaki gyülekezetet vált, feltéve hogy megfelelő indítékból teszi. Simeon azonban úgy érezte, hogy el-

hívása a Szentháromság Templomba szól. Nem volt hajlandó odébbállni sem akkor, amikor a hívek lezár-
ták a padosorokat, s félelmet
keltő ellenállást tanúsítottak,
sem pedig később, amikor vonzóbb ajánlatokkal keresték meg.

Simeon nem értett volna egyet azzal a modernkori mentalitással, miszerint a szolgálat is csak egy szakma, ahol fokozatosan lehet előrelépni a számléltra fokain, mígnem egyre nagyobb gyülekezetekben szolgál az ember. Simeon „szolgálat” alatt egy bizonyos közösség elhivatott szolgálatát értette, ami a szolgálattevő teljes életét és egója feladását kívánja.

Nagyhatású prédikációihoz Krisztus iránti mély és buzgó szeretetéből, az Ige szüntelen tanulmányozásából, valamint az Istennel dolgozószobája magányában, szemtől-szembe eltöltött hosszú órákból merítette az erőt. Ezekre az alapokra helyezte szolgálatát, Isten pedig erővel ruházta fel, hogy az Élet Kenyerével táplálhassa nyáját. Ma is ugyanerre az eledelre van szükségük az embereknek. Inspiráljon bennünket arra Charles Simeon élete, hogy hasonlóan gazdag „szellemi lakomát” akarjunk készíteni a ránk bízottak számára.

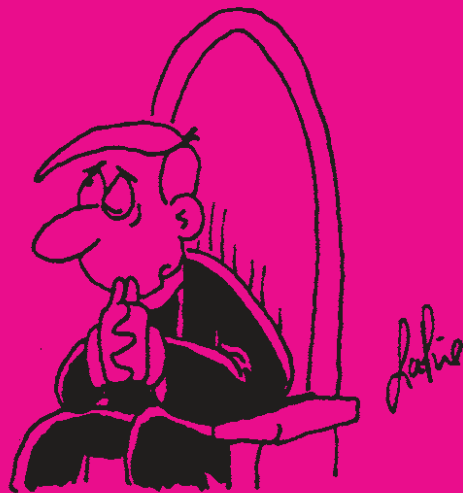
William P. Farley

a Grace Christian Fellowship gyülekezet pásztorja Spokane-ben (Washington, USA), valamint a For His Glory [Az Ő dicsőségére] (Pinnacle Press) és az Outrageous Mercy [Felháborító kegyelem] (Baker) c. könyvek szerzője.

JEGYZETEK

1. Handley Moule, Charles Simeon (London, Intervarsity Fellowship, 1892, újranyomva: 1965), 35.
2. John Piper, The Roots of Endurance (Wheaton, Ill.: Crossways, 2002), 82.
3. Uo. 89.
4. Uo.
5. Moule, 64.
6. Uo., 75–76.
7. Uo., 178.
8. Pollard and Hennell, szerk., Charles Simeon 1759–1836, (London, The Society for Promoting Christian Knowledge, 1964), 167.
9. Moule, 70.
10. Uo., 173.
11. Uo., 65.
12. Piper, 91.
13. Uo., 108. Piper idézetének forrása: Ed. W. Carus, Memoirs of the Life of the Rev. Charles Simeon, m.a. (Cambridge: Hatchard and Son, 1847), 303–304. A cikk írójának kiemelésével.

— Istenem, köszönjük neked, hogy mi nem vagyunk olyanok, mint mások; igazságtalanok, házasságtörők, vagy mint azok a farizeusok, akikről a pásztor prédikált...

A prédikációsorozat hat „feszítővása”

Mi a különbség az azonos témával kapcsolatos prédikációk csokra és egy erőteljes prédikációsorozat között? Hogyan használhatjuk ki maximálisan a prédikációsorozatok sajátos előnyeit?

Nemrégiben elhatároztam, hogy megjavítottam egy szívárgó csövet az alagsorban, és árajánlatot kértem egy vállalkozótól. A vállalkozó feszítővasat kért a burkolat eltávolításához, mire én kettőt is a kezébe nyomtam: egy kisebb, vékonyabb, 10 cm-nél alig hosszabbat, és egy több mint harminccentis, erősebb eszközt. A vállalkozó az utóbbi segítségével percek alatt eltávolította a burkolatot.

Azt a szerszámot választotta, amelyikkel nagyobb erőt tudott kifejteni. Hasonlóképpen számos lelkipásztor a nagyobb erő kifejtés érdekében dönt a prédikációsorozat mellett, nem biztos azonban, hogy maximálisan kihasználja a bennük rejlő lehetőségeket. Ha megértjük a prédikációsorozat és a különálló prédikációk közti különbséget, maximálisan kiaknázzhatjuk a prédikációsorozatok sajátos előnyeit.

Következzék tehát három különbség, illetve néhány javaslat arra vonatkozóan, hogy miként lehet e különbségekből tőkét kovácsolni.

NAGYOBB RÉSZLETESÉG

Minél részletesebben kidolgozott egy gondolatmenet, annál nagyobb hatást válthat ki. Ha egy félperces prédikáció keretében nem teszek egyebet, mint hogy felolvasom a János 3:16-ot, majd azt mondom: „Isten úgy szeretett benneteket, hogy elküldte Jézust, hogy meghaljon a bűneitekért; higgyetek hát Jézusban, és megmenekültök” — majd visszaülök a helyemre, azzal nyilvánvalóan kevesebb eredményt érek el, mint ha —

azonos körülmények között — harminc percen elmagyarázom, miért küldte el Isten a Fiát, történetekkel illusztrálom az ember bűnösségét, megtéréssel kapcsolatos példákat hozok az evangéliumokból, és így tovább. A hosszabb beszéd mindaddig fokozza a hatást, amíg felesleges ismétlés helyett előreviszi a mondanivalót.

Egy prédikációsorozat esetében sokkal több idő, egy négyrészes sorozat esetében például néhány teljes óra áll rendelkezésre mondanivalónk kifejtéséhez. Ilyenkor több alapelvet elmagyarázhatunk, mélyebbre áshatunk a teológiában, több ellenvetésre adhatunk választ, aprólékosabban ábrázolhatunk, több példát hozhatunk, hosszabb történeteket mesélhetünk, a gyakorlati alkalmazás minden vonatkozását átbeszélhetjük (ki, mit, hol és hogyan), és nagyobb részletességgel magyarázhatjuk az Igét. Nem csupán egy, hanem számos történettel vagy bizonyossággal is alátámaszthatjuk üzenetünket. Bibliamagyarázó sorozatok keretében tüzetes vizsgálat alá vehetjük a Biblia egy-egy könyvét. Egy ilyen átfogó, mélyreható és koncentrált tanítás nagyobb valószínűséggel fogja megváltoztatni az emberek életét.

Ha szeretnénk kiaknázni a részletességben rejlő előnyöket, a sorozat megtervezésekor a teljes képet magunk előtt kell látnunk. Gyakran egyetlen nagy igehirdetesként tekinthetünk a prédikációsorozatra, melynek középpontjában egy nagy téma és egy központi, kifejtésre váró gondolat áll. Az ilyen „nagyprédikációk” esetében a heti prédikációk a nagy téma egy-egy fő pontjának a kifejtésére adnak alkalmat.

Tegyük fel magunknak a kérdést: Mi a prédikációsorozat általános célja? Milyen bibliai részekről kell szót ejteni? Mit szeretnék, hogy tudjanak, tegyenek és érezzenek az emberek, mire a prédikációsorozat végéhez érünk? Milyen ellenvetésekre kell feleletet adnom? A sorozat mely pontján kívánok foglalkozni ezekkel a nézőpontokkal?

Egy prédikációsorozat nem csupán négy vagy több, egymáshoz lazán fűződő, azonos témához kapcsolódó prédikációból áll („tág sorozat”), hanem négy vagy több egymást kiegészítő, azonos célt előmozdító igehirdetésből („mély sorozat”).

LENDÜLET

Mérföldkövet jelenthet a gyülekezet életében, ha a prédikációsorozat egyre nagyobb lendületbe hozza a gyülekezetet. Nemrégiben a Galatákhoz írt levélről prédikáltam, s amikor a sorozat felénél járunk, egy testvér így imádkozott az istentiszteleten: „Uram, köszönöm, hogy arra vezetted a pásztorunkat, hogy haladjunk végig a Galata levélen! Már eddig is szóltál hozzánk ezen a könyvön keresztül. Kérlek, továbbra is vezesd őt, ahogy a következő prédikációt tervezi.” Egy testvérnő pedig ezt mondta: „Ezeket a prédikációkat mindenképpen rögzíteni kell!” Mások megkértek, hogy küldjem át emailen a jegyzeteimet, egy testvérnő pedig ki nyomtatva szeretne volna megkapni. A prédikációsorozat ideje alatt fokozottan kezdtük tapasztalni Isten munkáját a gyülekezetben, minek köszönhetően új emberek jöttek, és visszatértek olyanok, akik már régóta elmaradoztak. Isten olyan lendületbe hozott bennünket ez idő alatt, ami nem volt jellemző gyülekezetünkre a sorozat kezdetén.

Ha egy sportoló vagy egy csapat lendületet vesz, az egész szezonban sikert sikerre halmozhat. Ugyanilyen meghatározó lehet, ha a prédikáció mozgásba hozza a gyülekezetet. Az embereket kíváncsiság és izgatottság tölti el, új dolgokat tanulnak, amelyek azután örökre meghatározzák az életüket. Bátran kiállnak, és bizonyosságot tesznek Isten munkájáról, és elhívják ismerőseiket a gyülekezetbe.

A prédikációsorozatok a kapcsolódás miatt hordoznak magukban lendületet: ami ma történik, összefügg azzal, ami a múlt héten történt, és azzal is, ami a jövő héten várható. A sorozat olyan, akár egy óriási lendkerék, amelyet a korábban kifejtett szellemi energia tart mozgásban, s amely a ma kifejtett energiától még inkább felgyorsul.

A prédikációsorozatok a különálló prédikációkhoz képest sokkal nagyobb valószínűséggel vonzzák a látogatókat. Az első igehirdetés után tudni fogják, mire számíthatnak a jövőben, s amennyiben hasznosnak találták a hallottakat, szeretnék megismerni a folytatást is, sőt másokat is el fognak hívni.

Az emberek azért is szeretik a sorozatokat, mert úgy érzik, hogy szakavatottá válhatnak az adott témában. A komoly keresztyének nem akarnak tudatlanok maradni. A Szent Szellemmel teljes hívők általában vágyanak arra, hogy megismerjék és megértsék az igazságot.

Ahhoz, hogy maximálisan kihasználhassuk a sorozatokban rejlő lendületet:

- Ha kell, fáradságos munkával gondoljunk ki egy találó címet, és időben hirdessük meg a sorozatot. Olyan címeteket válasszunk, amelyek ígéretesen hangzanak, valamint kíváncsiságot és feszültséget keltenek.
- Az utolsó prédikációig ne oldjunk fel minden feszültséget és ne adjunk választ minden kérdésre. Miközben az egyik igehirdetésen megválaszolunk néhány kérdést, tegyünk fel újakat, valahogy így: „Látjuk tehát, hogy ez és ez így van, de vajon mi a helyzet ezzel és ezzel? Nos, a következő héten erről is szó esik majd.” A médiában ezt „teaser”-nek hívják, ami a figyelemfelkeltés igen hatékony eszköze. Igazán eredményesen akkor alkalmazhatjuk, ha előre megtervezzük az egész sorozatot.
- A sorozat alatt *decrescendo* helyett *crescendo* hatásra törekedjünk. Jómagam hajlamos vagyok az elején átadni az üzenet legjavát, és az első prédikációban elsütni a legnagyobb ágyúkat, de így a következő igehirdetések során csupán leülepszik az első alkalommal felkavart por. Kövessük inkább a rejtélyes történetek íróit, akik előre megtervezik, milyen feszültségeket tartsanak fenn, illetve oldjanak fel a cselekmény különböző pontjain.
- Mondjuk el a hallgatóságnak, hogy kinek lesz különösen érdemes eljönnie a következő alkalmakra. „Ha ismertek valakit, aki szenvedélybetegségben szenved, hozzátok magatokkal a következő két héten!” S hogy a legkézenfekvőbből el ne feledkezzünk: biztassuk a tagokat, hogy hívják el a barátaikat. „Segített neked Isten ezen a sorozaton keresztül? Ismersz-e valakit, akinek ugyanerre lenne szüksége?”
- Imádkozzunk! Isten Szelleme a mennyei lendület elsődleges forrása.

SZÉLESKÖRŰ KUTATÓMUNKA

Ha egy négy vagy több hétig tartó sorozatra készülünk, több időnk, okunk és indítékunk van rá, hogy széleskörű kutatómunkát folytassunk az adott témában. Biztosak lehetünk benne, hogy aprólékos munkánk gazdagon megtermi majd a gyümölcsét.

Alapvető fontosságú például a mélyreható kutatás, ha Mózes 1. könyvét vagy a Jelenések könyvét szeretnénk végigvenni a gyülekezettel. Előre el kell határoznunk, hogy miként magyarázzuk a könyv egyes részeit, nehogy elbizonytalanodjunk, mire a 20. fejezethez érünk.

David Jackman, az angliai The Proclamation of Trust nevű szervezet egyik vezetője azt mondja, hogy amikor kiválasztja a bibliai könyvet, amelyről tanítani akar, először imádkozó szívvel végigolvassa, s mellette a könyvhöz kapcsolódó kommentárokat is átnézi. Ez a folyamat legalább fél évvel azelőtt kezdődik, hogy elhangozna az első prédikáció az adott bibliai könyvről.

Bill Hybels nyaranta egyhónapos „tanulmányi szabadságra” megy, és egy egész kupac könyvet vizsgál azokkal a témákkal, amelyekben a következő év során prédikálni akar. Ilyenkor gyűjti ki a különböző történeteket, alapelveket és statisztikákat is.

- Szabjunk határidőket a felkészülésre vonatkozóan! Több héten vagy akár hónapon át gondolkozzunk rajta, hogy mi legyen a következő sorozat témája, és hogy mikor indítsuk útnak (egy-egy igehirdető fél évre vagy akár hosszabb időre is betáblázzák a prédikációs naptárukat). Ez általában azt jelenti, hogy ugyanabban az időszakban tervezzük a következő sorozatot, amikor az aktuális sorozattal kapcsolatos zárótanulmányokat folytatjuk.
- Tervezzük meg a kutatómunkát! Ha döntöttünk már egy sorozat mellett, készítsünk listát a témában feltétlenül elolvasandó művekről, s a halogatás elkerülése érdekében ezzel kapcsolatosan is tüzzünk ki határidőket.

Számos pásztor dönt a prédikációsorozat mellett a nagyobb „erőkifejtés” érdekében, nem biztos azonban, hogy mindannyian, mindig, maximálisan kihasználjuk a prédikációsorozatban rejlő lehetőségeket. Mint említettük, meg kell értenünk a prédikációsorozat és a különálló prédikációk közti különbséget, mert csak így aknázhatjuk ki maximálisan a prédikációsorozatokat sajátos előnyeiket.

Következzék hát az utolsó három különbség, illetve néhány javaslat arra vonatkozóan, hogy miként lehet ezekből is tőkét kovácsolni.

TERVEZETT REAKCIÓ

Első hallásra sokan nem hajlandóak reagálni egy nagy horderejű felhívásra. Egy tanulmány szerint a legtöbb keresztyén mintegy hétszer hallotta az evangéliumot, és csak azután válaszolt rá. Ha arra biztatjuk az embereket az igehirdetés végén, hogy imádkozzanak többet, talán különösebb latolgatás nélkül, első hallásra is engedni fognak kérésünknek, ám egészen más, ha arról van szó, hogy jelentkezzenek egy kéthetes missziósútra Haitire, vagy hogy kezdjenek el böjtölni és imádkozni elveszett embertársaikért.

A prédikációsorozat segítségével alaposan felkészíthetjük az embereket egy nagy horderejű döntésre. Az első prédikáció keretében kihirdethetjük, milyen jellegű kötelezettségvállalásra hívjuk fel a gyülekezetet a sorozat alatt. Tegyük fel például, hogy a gyülekezet minden évben megrendez egy háromhetes evangélizációs sorozatot, és a pásztor már jóval korábban felkéri a gyülekezeti tagokat, hogy jövedelmük egy bizonyos százalékát ajánlják fel erre a célra, illetve hogy akik eddig is ezt tették, adjanak valamivel többet.

Ha előre bejelentettük, hogy milyen válaszreakcióra számítunk, megvethetjük az alapokat és a megfelelő időben cselekvésre ösztönözhetjük az embereket.

Elképzelhető ugyanakkor, hogy úgy gondoljuk: ha előre közöljük az elvárt reakciót, elriasztjuk az embereket a további prédikációk meghallgatásától. Ez esetben készítsük elő a talajt, majd a sorozat végéhez közeledve hintsük el a magvakat, azaz tárjuk a hívek elé, hogy milyen lépést kellene fontolóra venniük az elkövetkező hetekben.

A prédikációsorozat segítségével tehát nagy horderejű döntésekre is felhívhatjuk az embereket, s ez akkor fog leginkább sikerülni, ha:

- a. csupán egy szokatlan reakciót kérünk;
- b. konkrétan meghatározott, jelentős lépést kérünk. Intézzünk kihívást az emberek felé. Amennyiben ismerős témáról van szó, például a bibliaolvasásról, biztassuk hallgatóinkat, hogy csatlakozzanak egy gyülekezeti bibliaolvasó programhoz, melynek célja napi x fejezet elolvasása, amely méri a fejlődést, olvasópárokkal működik stb. Az a tény, hogy prédikációsorozat keretében foglalkozunk egy témával, az adott téma fontosságára enged következtetni, és azt sugallja, hogy aki bizonytalan vagy jelentéktelen választ ad rá, nem tulajdonít kellő jelentőséget az addig elhangzottaknak.
- c. a gyakorlati alkalmazást éppoly pontosan tervezzük meg, mint az igehirdetés tartalmát. Gondol-

latban mindig társítsuk az elvárt reakciót a közölt tartalom mellé. Már a sorozat elindítása előtt pontosan tudnunk kell, hogy az egyes igehirdetéseken milyen válasza ösztönözzük hallgatóinkat.

TÖBBSZÖRI ISMÉTLÉS

Öt héten át prédikáltam a Szellemben járásról, s közben egyetlen fő cél vezérelt: segíteni az embereknek abban, hogy megtanuljanak figyelni a Szent Szellemre a hétköznapiak során. Némelyek talán akkor is megpróbáltak volna Szellemben járni, ha csupán egyetlen prédikációban hallanak róla, de a többség valószínűleg hamar elfeledkezett volna erről, ha a következő héten más téma kerül terítékre, ha egy keresztyén rádióműsorban másról hallanak, ha egy könyvben másról olvasnak, vagy ha a hétköznapi nehézségek más irányba terelik a figyelmüket.

Ebben a prédikációsorozatban azonban hétről-hétre elisméltetem, mi a céloom, és ahogy előrehaladtunk, megtapasztalhattam a többszöri ismétlésben rejlő erőt. A második vasárnap már többen odafigyeltek azok közül, akik az elsőt még nem. A beszélgetésekből kiderült, hogy azok, akik megpróbáltak figyelni a Szent Szellemre, eredménnyel jártak és sokat tanultak. Némelyek gondolkozásmódbeli változáson mentek keresztül, ahogy a következő 35 nap során újra meg újra ráhangolódtak a Szent Szellemre.

Stephen Covey író szerint „egy-egy jó szokás mintegy 21 nap alatt rögzül”. Egy másik szerző azt mondja, hogy a „tartós pozitív változások rendszerint 30–90 nap alatt mennek végbe”.

Amikor hétről-hétre ugyanarról tanítok, nagyobb a valószínűsége, hogy az emberek napról-napra alkalmazzák a hallottakat, és jobb eséllyel alakulnak ki olyan szokások, amelyek a sorozat után is fennmaradnak. A többszöri ismétlés az egyik legerősebb feszítővas a „Prédikációsorozat” feliratot viselő szerszámosládában.

Ha szeretnénk maximálisan profitálni a többszöri ismétlés áldásaiból:

- a. szemléltessük a legfontosabb mondanivalót egy képpel, illusztrációval vagy negatív példával, amelyre a sorozat folyamán újra meg újra hivatkozhatunk.

Amikor a Szellemben járásról tanítottam, megkértem egy illetőt, hogy sétáljon velem keresztül a termen kétszer. Először másik irányba tekintettem, minek következtében nem sikerült együtt mozognunk. Másodszor a lábát figyeltem, és vele egy ritmusban meneteltem. A mondanivaló a következő volt: csak akkor tudunk a Szent Szellemmel együtt járni, ha odafigyelünk Rá. Ezt a szemléltető jelene-

tet két igehirdetés során is eljátszottam. Később azután megkérdeztem hallgatóimat: „Emlékeztek-e rá, amikor Sammel keresztyénültem a termen? Mit is akartam azzal bemutatni?” Az emberek mindjárt tudták a választ.

- b. írjunk le könnyen megjegyezhető, találó gondolatokat a sorozat legfőbb mondanivalójának összefoglalásául;
- c. fordítsunk elegendő időt a felkészülésre, hogy tisztán lássuk, mely gondolat és gyakorlati tenni-való kerül majd a középpontba.

NAGYOBB LEFEDETTSÉG

Ha egymástól különálló igehirdetésekkel készülünk, számolnunk kell vele, hogy egy átlagos vasárnapon a gyülekezet 25–50 százaléka nincs jelen. Elmondunk egy prédikációt, amelyet mindenkinek hallania kéne, de nincs ott mindenki, és főleg nincs ott az az illető, akinek a leginkább szüksége lenne rá. A prédikációsorozat biztosítja, hogy a gyülekezet nagyobb százaléka halljon ugyanarról a témáról. A Galata levélről szóló sorozat központi gondolata az volt, hogy erkölcsi kódexek betartása nem teheti kedvessé az embert Isten előtt, hiszen Isten kizárólag a Krisztusba vetett hitünk alapján fogad el bennünket. Ez a kijelentés valamilyen formában minden prédikációban elhangzott. Miután több hónapon át prédikáltam a Galata levélről, még az alkalmi látogatóknak is szívébe vésődött ez az alapelv.

Akkor használhatjuk ki maximálisan a nagyobb lefedettség lehetőségét, ha minden igehirdetés alkalmával tudatosítjuk magunkban, hogy némelyek a sorozatnak csupán ezt az egy részét fogják hallani. Találjuk meg a módját, hogy a sorozat kulcsgondolata valamiképpen minden igehirdetésben elhangozzék.

Egy erőteljes prédikációsorozat nem csupán négy vagy több azonos témájú igehirdetés füzére, és az egyes igehirdetésekből rejlő erő nem pusztán összeadódik. Egy erőteljes sorozatban az egyes részek, akár a csapatjátékosok, „összejátszanak”. Élünk ezzel a lehetőséggel, és az igehirdetéseinkben rejlő erő megsokszorozódik!

Craig Brian Larson

a Christianity Today International prédikációs rovatának szerkesztője (PreachingToday.com, Preaching Today audio), valamint a chicagói (Illinois, USA) Lake Shore gyülekezet (Assemblies of God) pásztorja, és a Preaching That Connects [Prédikáció, amely összeköt] című könyv társszerzője (Zondervan, 1994).

Thomas H.
Lindberg

Szent Szellem

— a munkálkodó Isten

Aki a Szent Szellem személyét és munkáját kezdi tanulmányozni, nem pusztán elvont teológiai kutatásba kezd, hanem Isten személyes valóságát kezdi vizsgálni. A Szent Szellem ugyanis a munkálkodó Isten.

A Szent Szellem a hívőben és a hívőn keresztül is munkálkodik. A Szent Szellem minden újjászületett személyben jelen van, s a hívő ember tőle kap erőt Istentől a keresztyén élethez. A „rendes” keresztyén élet valójában Szent Szellemmel teljes élet (és nem csupán annak kellene lennie).

Ki tehát a Szent Szellem? Mit tanít a Biblia a Szent Szellem személyéről és munkájáról? Milyen kapcsolat van a Szent Szellem és a hívő élet, illetve a Krisztusról szóló bizonyágtétel között? Ebben a cikkben a fenti kérdésekre keressük a választ.

A SZENT SZELLEM SZEMÉLY

Az ember csak akkor értheti meg a Szent Szellem munkáját, ha magát a Szent Szellemet jól ismeri. Azt gondolom, nagy hiba úgy teológiát alkotni a Szent Szellemről, ha megfélemlünk róla, hogy Ő valójában egy Személy. Ha a Szent Szellem személy és a Szentháromság tagja, a keresztyén hívő nagyon helytelenül jár el, amennyiben nem ismeri el Őt személyként (istenként), illetve nem imádja, nem hisz benne vagy nem engedelmeskedik neki.

A korai egyházat a Szent Szellem szülte és töltötte be (lásd Cselekedetek 2:1–4; 4:8; 13:1–3), de az egyház csak Augustinus írásaival (I.sz. 354–430) fogadta el világosan és határozottan a Szent Szellem istenségét.¹ Augustinustól kezdve az ortodox teológiai iskola azt tanította, hogy a Szent Szellem isteni személy.

A Bibliában több bizonyíték is szól amellett, hogy a Szent Szellem személy. Először is, a Biblia Istennek nevezi a Szent Szellemet. Több igehely is van, ahol a szerző felváltva használja a Szent Szellem, valamint az „Isten” vagy „Úr” elnevezést. Pál például így írt: „A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenben, ugyanaz.” (1 Korinthus 12:4–6). Pál tehát egy szintre helyezte a Szent Szellemet Istennel. Hasonlóképpen, a szabadságot is egyformán tulajdonította az Úrnak és a Szent Szellemnek: „Az Úr pedig Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.” (2 Korinthus 3:17) A Cselekedetek 5:3–4 egyértelműen istenként ábrázolja a Szent Szellemet.

Másodszor, a Biblia személyekre jellemző tulajdonságokkal ruházza fel a Szent Szellemet. Gondoljuk csak végig, melyek a személyiség megkülönböztető jegyei: az ismeret, az érzés és az akarat képessége, hogy csak hármat említsünk. A Szent Szellem tények ismerője (1 Korinthus 2:10k). A Szent Szellem érez, és meg lehet szomorítani (Efézus 4:30). A Szent Szellem akaratlan is rendelkezik (Cselekedetek 13:1–3).

Harmadszor, a Szent Szellem olyan tetteket visz véghez, amelyekre csak Isten képes. A Jelenések 2:7-ben ezt olvassuk: „Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!” Ez a vers nem személytelen erőként állítja a Szent Szellemet az egyház elé, hanem valós személyként, aki Isten nevében szól. Ezt az igazságot az Ószövetség is aláhúzza. Nehémiás Isten népe iránti kegyelmét összefoglalva kijelentette: „Jóságos lelkedet adtad, hogy értelmessé tegye őket” (Nehémiás 9:20). Világos volt, hogy a Szent Szellem által véghezvitt cselekedetek egyedül Istentől származhattak.

A SZENT SZELLEM ÉLETET LEHEL A HÍVŐBE

Ami a hitet illeti, a Szentírás alapján nyilvánvaló, hogy a hit Isten ajándéka, amelyet a Szent Szellem által kap meg az ember. Senki sem tudja Úrnak vallani Jézust, ha a Szent Szellem nem teszi képessé erre (1 Korinthus 12:3).

Napjaink egyházának le kell szögeznie a Szent Szellemmel kapcsolatban, amit a Biblia is állít róla: a Szent Szellem „a hitnek [...] Lelke” (2 Korinthus 4:13). Helyesen írta Michael Green: „A Szent Szellem munkájának köszönhetjük, hogy egyáltalán keresztyénné lettünk. Ő az a Szellem, aki által Isten fiaivá lehetünk (Róma 8:15; Galata 4:6).”²

VENNÜNK KELL A SZELLEM TELJESSÉGÉT

A Bibliát tanulmányozó keresztyén a Cselekedetek könyve 8. részében szembesül azzal az igazsággal, hogy a hívőknek venniük kell a Szent Szellemet.³ Isten Samáriába küldte Fülöpöt, és ott prédikálni kezdett (Cselekedetek 8:5). A városlakók közül sokan hittek az evangéliumban, Urukuk fogadták el Krisztust és megkeresztelkedtek (Cselekedetek 8:12). Amikor a samáriai ébredés híre Jeruzsálemba is eljutott, a hívek odaküldték Pétert és Jánost. Hogy miért? Azért, hogy az apostolok imádkozzanak a hívőkért, s azok elnyerjék a Szent Szellem teljességét.

A Szent Szellem isteni Személy. Ő költözik a hívő életébe, s így jöhet létre szellemi élet. A Szent Szellem teljessége alapvető kiváltság, amelyben minden hívő részesülhet, még ha nem is automatikusan. A Szent Szellem megmagyarázhatatlan dolgokat visz véghez a hívőn keresztül a világban, és ma is vágyik rá, hogy kapcsolatot teremthessen és együtt munkálkodhasson a hívőkkel.

Lukács így jegyezte fel a történeteket: „Ők [Péter és János] lementek, és imádkoztak értük, hogy részesüljenek a Szentlélek ajándékában, mert még egyikükre sem szállt rá” (Cselekedetek 8:15a). Hadd szögezzük le határozottan, hogy a Szent Szellem minden hívőben ott lakozik.

„Akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.” (Róma 8:9) Különbség van azonban aközött, amikor egy ember Krisztushoz tartozik, és benne van Krisztus Szelleme, mint amikor valami betelik a Szent Szellemmel.⁴ A korai Egyházban mindenesetre így hitték, amint azt a Cselekedetek 8:12–17-ben is láthatjuk. Pál is hasonlóan vélekedett, ezt bizonyítja az efézusi hívekhez intézett kérdése is: „Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?” (Cselekedetek 19:2)

Isten az egész világnak küldte Krisztust, megváltást azonban csak az nyer, aki elfogadja. Isten a Szent Szellemet is az egész egyháznak küldte, de csak az telik meg a Szent Szellemmel, aki befogadja Őt.

Ezt a nézetet vallotta A. J. Gordon is: „A Bibliából világosan látszik, hogy a hívőknek még mindig kötelessége és kiváltsága, hogy ugyanolyan tudatos és határozott hitbeli lépéssel fogadják be a Szent Szellemet, ahogyan korábban Jézus Krisztust is befogadták” — írta.⁵

D. L. Moody azt hirdette, hogy a Szellem teljessége nem automatikusan adatik a megtéréskor, be kell fogadni. „Az, hogy a Szent Szellem bennünk lakozik, egy dolog, ... [...] míg az, hogy ránk száll és felken a szolgálatra, egy másik dolog.” — vallotta.⁶ Moody munkatársa, Dr. R. A. Torrey is úgy vélte, hogy a Szent Szellem teljességében a megtérést követően részesülhet a hívő.⁷ Kortársaink közül Martyn Lloyd-Jones írta, hogy „hihetünk anélkül is az Úr Jézus Krisztusban, hogy megkaptuk volna a Szent Szellem keresztségét”.⁸ A Szent Szellem teljességét minden hívőnek hittel kell befogadnia.

A SZENT SZELLEM ERŐT AD A BIZONYÁGTÉTELHEZ

Ha odafigyeléssel vizsgáljuk mindazon ígerészeket, ahol a Szent Szellem teljességéről esik szó, megláthatjuk, hogy a Szent Szellem a bizonyágtétel és a szolgálat céljából adatik (lásd Cselekedetek 1:5, 8; 2:4; 4:31, 33). A Szent Szellem egyik munkája a hívők megszentelése (Róma 15:16; 1 Korinthus 6:11), ez azonban a Szent Szellem általános, „rendes” munkája.⁹ Ugyanakkor a Szent Szellem nem azért tölti be a hívőt, „hogy megtisztítsa a bűntől, hanem hogy felkenje a szolgálatra”.¹⁰

Jézus megígérte tanítványainak, hogy elküldi hozzájuk Szellemét, és azt is felfedte, hogy milyen célból érke-

zik a Szent Szellem az életükbe: „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonytságot én rólam; de ti is bizonytságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok” (János 15:26–27). Mit tesz tehát a Szent Szellem a tanítványok életében? Erőt ad nekik a Krisztusról szóló tanúságtételhez.

A keresztyén élet sohasem sivárodhat „normális” étletté, hanem mindig erőtől kell lüktetnie. Ez az erő a Szent Szellemben gyökerezik. A mai gyülekezetekben szükség van rá, hogy a Szent Szellem élő módon legyen jelen az összejöveteleken. Akkor is igaza volt, és ma is igaza van C. H. Spurgeonnek, aki azt mondta: „Úgy vélem, az az egyház, amelyben nincs ott Isten Lelke, inkább átok az ország számára, mintsem áldás.”¹¹

Minden igehirdetőnek a Szent Szellemre kell támaszkodnia, és tőle kell függnie. A prédikátor nem csupán egy jó retorikai készségekkel megáldott és kellően képzett szónok. A Cselekedetek 4:8 így kezdődik: „Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk...”, majd Péter beszédével folytatódik. Napjaink igehirdetőire is jellemző lehet és kell is, hogy legyen a Szent Szellemmel való kapcsolat a szószéken. Hogy ismét Spurgeont idézzük: „Keresztyén munkás! Ha nincs veled Isten Lelke, tudnod kell, hogy útjában állsz valakinek; olyan vagy, akár egy gyümölcs nélküli fa, amelynek a helyén egy másik, gyümölcstermő fa is nőhetne. Ez egy igen magasztos munka; dönthetünk: a Szent Szellem vagy semmi, sőt a semminél is rosszabb.”¹²

A Szent Szellem isteni személy. Ő költözik a hívő életébe, s így jöhet létre szellemi élet. A Szent Szellem teljessége alapvető kiváltság, amelyben minden hívő részesülhet, még ha nem is automatikusan. A Szent Szellem megmagyarázhatatlan dolgokat visz véghez a hívőn keresztül a világban, és ma is vágyik rá, hogy kapcsolatot teremthessen és együtt munkálkodhasson a hívőkkel.

Adja az Úr, hogy az egyház kapukat nyisson a számára!

Dr. Thomas H. Lindberg

a First Assemblies of God of Memphis gyülekezet vezető pásztorja Cordovában (Tennessee, USA).

JEGYZETEK

1. A Szent Szellemről szóló tanok történetének rövid összefoglalását lásd:
L. Thomas Holdcroft, *The Holy Spirit* (Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1962), 47.
2. Michael Green, *I Believe in the Holy Spirit* (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1975), 74.
3. A szerző szándékosan nem az Cselekedetek 2. fejezeténél kezdte. Habár a tanítványok pünkösdi előtt is keresztyének voltak, mondhatjuk, hogy nem vehették a Szent Szellemet az Cselekedetek 2 előtt, „mert még nem adatott a Lélek” (János 7:39). A hívők életében a Szent Szellem által pünkösdi előtt végzett munkával kapcsolatban kiváló értekezést olvashatunk a következő helyen: Leon Wood, *The Holy Spirit in the Old Testament* (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1976), különösen: 39–77.
4. A szerző álláspontja szerint nem érdemes vitatkozni a Szent Szellemmel való teljességet kifejező szavakon. A Cselekedetek könyve első két fejezetében az első pünkösdi élményt is számos kifejezés írja körül, úgy mint „az Atya ígérete” (1:4), „Szentlélekkel kereszteltettek meg” (1:5), „erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek” (1:8), „megteltek Szentlélekkel” (2:4), valamint „kitöltök Lelkemből” (2:17). E cikk szerzője a „Szent Szellem teljessége” kifejezés mellett döntött. Dr. Thomas Small kiváló tanácsot intézett a szavak fölött vitázókhoz: „Nevezd bárminek, csak kapd meg!” *Reflected Glory: The Spirit in Christian and Christians* (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1975), 137.kk
5. A.J. Gordon, *The Ministry of the Spirit* (Minneapolis: Bethany Fellowship, 1964 ismételt kiadás [1894]), 68.
6. D.L. Moody, *Secret Power* (Ventura, Calif.: Regal Books, 1987 ismételt kiadás [1881]), 47.
7. R.A. Torrey, *The Baptism With the Holy Spirit* (Minneapolis: Bethany Fellowship, 1972 ismételt kiadás [1881]), 13–17.
8. Martyn Lloyd-Jones, *Joy Unspeakable* (Wheaton: Harold Shaw Publishers, 1984), 21.
9. Lloyd-Jones megkülönböztette a Szent Szellem „rendes” munkáját a Szent Szellem „rendkívüli” munkájától. A Szent Szellem „rendes” munkája alatt a hívek megszentelését értette, míg „rendkívüli” munkája alatt az erővel történő felkenetést a szolgálat céljából. „Szeretném megmutatni nektek, hogy az Efézus 5:18-ban a megszentelődésről van szó — írta egy helyen. — Ez többé-kevésbé a Szent Szellem „rendes” munkájának tekinthető. ... [...] Tudnotok kell ugyanakkor, hogy az ember megteheti Szent Szellemmel az Efézus 5:18 szerint úgy is, hogy a Szent Szellem keresztségét még mindig nem nyerte el.” *Joy Unspeakable*, 67.
10. Torrey, *Baptism*, 18.
11. C.H. Spurgeon idézi: Moody, *Secret*, 70.
12. Uo., 70. A szerző nem ért egyet Barth teológiájával, de nem csoda, ha számos Barth nézeteit valló teológus úgy véli, hogy a Biblia nem annyira Isten Igéje, hanem csupán akkor válik Isten Igéjévé, amikor a Lélek használja a prédikációban.

IGEMAGVAK

AZ ELSŐ FELTÁMADÁS

1 Thesszalonika 4:13–18

BEVEZETÉS

A hívek első feltámadását örömmel várhatjuk, mert Krisztus is feltámadt a halálból.

ÜZENET

1. Bátorító.

Reménységet szül (13–15. vers)

2. Visszatérés.

Éberséget szül: „maga az Úr fog alászállni a mennyből” (16. vers)

3. Feltámadás.

Hasonlóságot szül: „Először feltámadnak a Krisztusban elhunytak” (16. vers; 1 Korinthus 15:50–57).

4. Elragadtatás.

Izgalmat szül: „elragadtatunk felhőkön” (17. vers). Új dimenziók nyílnak meg.

5. Találkozás.

Egységet szül (17. vers: együtt).

6. Helyreállítás.

Közelséget szül: „Mindenkor az Úrral leszünk” Isten velünk; visszahódított Éden.

7. Ujjongás.

Vigaszt szül: „Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az igékkel” (18. vers).
– *Herb Hull; Muncie, Indiana, USA*

A GYÜLEKEZET KÜLDETÉSE

Efézus 5:25–27

ÜZENET

1. Kihívott

a. A világtól elkülönített

(János 17:6–16)

(1) Krisztus vérével megvásárolt (6–10. vers)

(2) A gonosztól megmentett (11–16. vers)

b. Az Úrnak megszentelt

(Efézus 5:26)

(1) Szánjátok oda testeteket (Róma 12:1)

(2) Ítéljétek meg, hogy mi az Ő akarata (Róma 12:2)

2. Kiküldött

a. A feltámadt Úr sorozott be (Máté 28:18–20)

(1) A gyülekezet teendője: „Menjete!”

(2) Ígéret a Gyülekezetnek: „Minden napon veletek vagyok...”

b. A mennybe ment Úr erejével felruházva

(Cselekedetek 2:32–33)

(1) A Szent Szellem ígérete (János 7:37–39)

(2) A Szent Szellem célja (Cselekedetek 1:8)

3. Elragadtatott

a. A halottak Krisztusban feltámadnak

(1 Thesszalonika 4:16)

b. A Krisztusban élők elragadtatnak

(1 Thesszalonika 4:17)

(1) Az Úr lejön

(2) A szentek felmennek

ÖSSZEGZÉS

És örökkön-örökké az Úrral leszünk.

– *Nelson E. Brenner; Pocomoke City, Maryland, USA*

JÉZUS — NÉV MINDEN NÉV FELETT

Lukács 1:30–33

ÜZENET

1. Krisztus királyságot alapított.

a. Az ördög hatalma felett.

(1) A megkötözött megszabadítására (Cselekedetek 16:18)

(2) A betegség átkának megtörésére (Cselekedetek 3:6–8; 4:29–31)

(3) Az ellenünk szóló vádirat eltörlésére (Kolossé 2:13–15)

(4) Jézus életet ad, nem halált (János 20:30–31)

b. Örök, végső tekintély (Filippi 2:9–11)

(1) Krisztus visszatér azon a nagy és félelmetes napon.

(2) Trónja örökre megmarad.

(3) Mindenkit megítél.

2. Kibe veted reménységed, hited és szereteted?

a. Jézus, a Krisztus mindennek felett (Efézus 1:19–23)

b. Egyedül ő adhat teljes üdvösséget (Cselekedetek 4:10–12)

c. Ő tarthat meg örökre (Róma 8:31–39)

– *Les Sanders; Milford, Ohio, USA*

